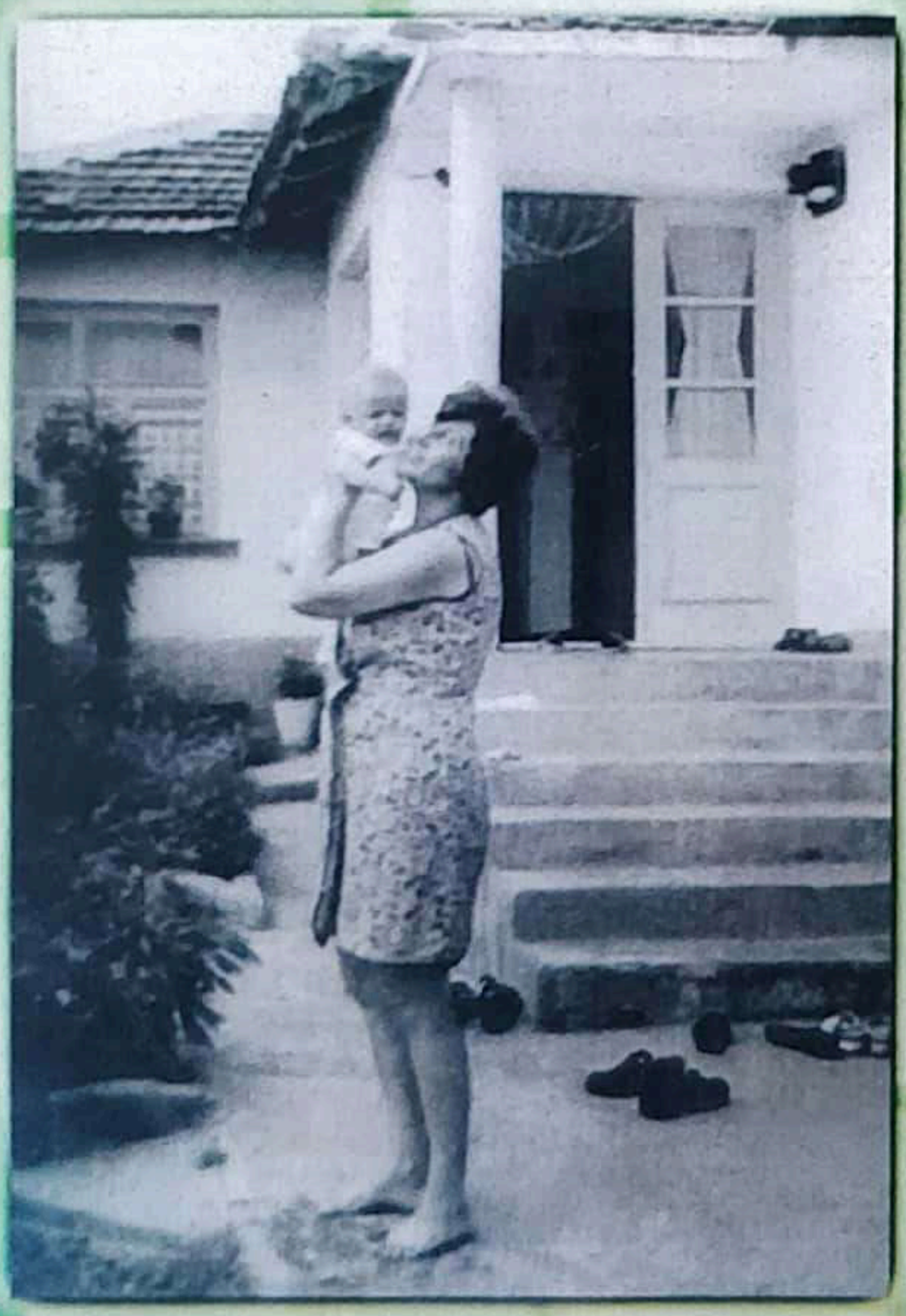
СЕРТЕВИЯ

РОД

Здравка Георгиева Йорданова

Здравка Георгиева Сертева -Йорданова

ИСТОРИЯ НА СЕРТЕВИЯ РОД

Пловдив, 2008 г.
Подбор, редакция, встъпителни думи-
Светлана Георгиева - Дандарова

Тази книга се издава благодарение на финансовата подкрепа на Димитър Иванов – президент на фирма „Дизма”-
гр. Пловдив – моят син
и Георги Ангелов Минчев - президент на фирма „Хранкомерс”-
гр. Харманли – син на Ангел и Керка Минчеви.

От сърце благодаря за съдействието на приятелите си - Димитър Василев, Светлана Георгиева, Кремена Стоянова и Юлиян Моллов.

Благодаря ви, татко и мамо, че нямахте пари и имоти, а за награда ми дадохте само гордост и трудолюбие!

На Вас, мили родители - Калина Анастасова Сертева и Георги Димитров Сертев - посвещавам тази книга!

Предговор

Нищо не дава сили така, както непреодолимите препятствия. А те в живота на Здравка Сертева не липсват. Но тъкмо те й помагат да израсне като човек с невероятно силен характер.

Знам, че за нея е голямо удоволствие да чете книги. Те я извеждат от реалността, карат я да забрави тревогите, болката. А какво е за нея писането? Дали е път към хората или е бягство от тях? Може би то я спасява от самотата в миговете на огорчения и обиди! А може би е лекуване на душата в света на равнодушието?

Здравка винаги е обичала цветята. Жилището и дворът й са пълни с тях по всяко време на годината. Отнася се към цветята като към свои живи приятели. Моята приятелка е убедена, че те дори могат да пеят. Да, те пеят и човек трябва само да умее да се вслуша в техния глас. А тя умее да прави това!

Знам едно: сред цветята, музиката, книгите, писането, гоблените и плетивото Здравка Сертева намира своето убежище, забравя болката и пропъжда самотата.

Има много причини, които ми дават повод да обичам и уважавам приятелката си, но най □ важната от тях е удоволствието да общуваш с нея. Пожелавам ви чрез новата й книга да успеете да се докоснете и вие до нейната душевност! Приятно четене!

Светлана Георгиева - Дандарова

Мили роднини,

Мога да Ви наричам така, нали? Щом сте взели в ръцете си моята книга, значи си приличаме, свързва ни нещо съкровено и голямо - една любов към рода ни.

Благодаря ви, че ви има!

Тази книга е за мен малко / джамлия / прозорче на родова къща.

Написването на книга за Сертевия род бе много трудна задача. Основно трудността идваше от това, че няма писмени източници, на които да се опра. Друга трудност се появи от това, че решението за това взех много късно, когато родителите ни, баби и дядовци, които знаеха много за рода ни, вече не са между живите. Опирам се на спомени на братовчеди за техните родители, и макар и много оскъдни, спомени за баба Петкана и дядо Димитър. Целта, която си поставих, бе да дам една представа, макар и много кратка, за рода ни. Поколенията след нас да знаят за корените и клоновете на рода Сертеви, и да наслагват върху това, което им оставяме.

А днес ние тук
на всеки мъртъв роднина
ще кажем: Амина!
Вечна им памет от всички роднини!
Поклон мамо, тате, бате...

Мили роднини,

Ако успея да ви дам повод за размисъл в тази посока, ако дори за миг в ушите ви прозвучи камбаната на родовата памет, ще бъда щастлива!

Клетва

Застанала пред снимката ти
черно - бяла,
в душата ми се ражда клетва,
която през сълзи аз бих изпяла.
Ти, мой дядо роден,
ме гледаш с поглед благ -
какво съм аз пред теб?
Трептящ листец пред дъб огромен,
творил, търпял, за да ни има
и днес на таз земя, мила и любима.
Аз клетва давам - тук ще бъдем,
децата мои и техните деца,
с твойта обич, с твоя плам,
на род, Родина да отдам свойта дан!

Винаги потеглям към Бориславци с неотразимо вълнение. Защото в мисълта ми са живи спомените. Като песен в съзнанието ми изплуват планините, сблъсъкът на река Арда и звънът на разпилените стада.

Помня срещите със сладкодумните бориславчани. Помня и ония слова - ситни бисери - опазени във времето, оказали се по - силни от меч и куршуми. Един от хората, създатели и носители на думи - бисери - бе чичо Иван Чолаков.

Една местност много стара,
край голямата Арда се свряла.
Там вятърът страшно ечи
и там Бориславци стърчи.
Целият си облик променило,
но името си не сменило.
Наше скъпо село мило,

и Сертевия род хранило.
А днес ние тук
на всеки мъртъв роднина
ще им кажем "Амина!",
вечна им памет от всички роднини.
Наше, рождено
Бориславци мило!

Родът Сертеви се славят като хора с чисти души, пъргави, работни, весели, хора, които умеят да пеят и играят. Почитат се като рода и в добро, и в зло. Празничните събирания се помнят дълго. В моето съзнание са останали много такива празници. Моят баща бе един от хората, които създаваха настроение с песните и играта си. Ето една от неговите песни: "Хайде, провикна се Райна Попгеоргиева от Панагюрище,хайде, провикна се..."

Негов последовател е друг Георги - синът на брат му - чичо Стефан. Това е Георги Стефанов Сертев - Гошо. Човекът от следващото поколение, който е в сърцето на родовите празници сега. И в по-ново време наследниците на рода Сертеви не изменят на традициите.

Коджа бунар

Това е селото, от което дядо ми / по бащина линия / Димитър Сертя и неговите съселяни са дошли със семействата си през 1914 г. в днешното селище Бориславци.

Съществуването на българска колония в Мала Азия е известно на историческата наука от началото на XIX век чрез трудовете на италианския пътешественик Салваторе, руския учен Ворученко, френския пътешественик Танкаен.

За пръв път в българския периодичен печат през 1884 г. в сп. "Любословие" се споменава за малоазийските българи, а

през 1871 г. в сп. "Читалище", редактирано от П.Р.Славейков, се съобщава, че в Мала Азия живеят 10 хил. души българи.

По различни причини през XVIII и XIX век от селищата на Тракия (Ортакьойско, Чирпанско, Пловдивско и др.) и Македония масово се преселват българи в Мала Азия. Според Доросиев, автор на „Българските колонии в Мала Азия", три са причините за преселването им : „едни изпратени насила, за да се разреди българското население, други се изселват, за да се спасят от жестокостите на еничари и кърджалии, а трети - за да намерят по-добър поминък."

Противоречиви са сведенията за числеността на тези българи. До 1914 г. в Мала Азия са оцелели 26 чисто български села около Бандърма, Бурса, Михалич, Боашеир и др.
Войните са една от причините за постоянното разместване на етническите групи и резките промени сред населението на Балканския полуостров. Притокът на българи от Тракия, Македония, Банат и Мала Азия към пределите на България започва след Освободителната война. Първите български бежанци от Мала Азия пристигат в Княжеството непосредствено след Освобождението. След три години има ново раздвижване на малоазийските българи.

Второто масово преселване на българи от Мала Азия е свързано с последиците от Балканската и Междусъ - юзническата война. Много от мъжете, подлежащи на мобилизация в турската армия, бягат във Варненско и Свищовско, за да воюват срещу България. Двадесет и пет от тях се записват доброволци в Македоно - одринското опълчение и участват във войната срещу Турция.

На мирното съществуване на българи, турци, гърци и арменци в Мала Азия е сложен край след войните през 1912-1913 г.. Турските власти реквизират голяма част от добитъка и храните на населението. Черкезите, настанени тук след Руско-турската война / 1877-1878 г./, нападат и ограбват християнските села, необезпокоявани от турската власт.

Турските бежанци, пристигащи от България, също са настанени в съседство с българските села и също започват грабежи и нападения над тях. Често се налагало българите да се укриват в близките гори, оставяйки целия си имот на набезите на черкезите. Турските власти не само че не защитавали мирното население, но се стремели положението да стане нетърпимо и българите сами да пожелаят да се изселят.

Несигурният живот, невъзможността да се справят с издевателствата над техния дом, имот и съществуване, принуждават малоазийските българи отново да предприемат стъпки за преселване в България.

На 23 април 1914 г. с параход „България" от пристанище Бандърма тръгват жителите на село Коджа Бунар - 850 души.

Най-голямото и най-старо село било Коджа бунар. Според сведенията на потомци на коджабунарци, то съществувало в Анадола в продължение на 250-300 г. и е имало от 500 до 700 къщи.

Първите основатели на Коджа бунар били българи въглищари от планинските села на околиите Димотика и Ортакьой. Те се преселили през първата половина на XIX век. Може да се предполага, че тия планинци са били насилвани да се потурчат и с бягство са спасили вярата си. Първоначално всички преселници се събрали в Коджа бунар и после, поради теснотията на мястото, постепенно се отделяли в махали и нови села.

Ето легендата за заселване на Коджа бунар. Жителите на селата Ибриюрем, Деведере, Покроване и Хухла не намирали покой от турските притеснения. Земята била малко и неплодородна, а възможност за снабдяване с повече земя не съществувало, тъй като тя била собственост на околните турски села, които не позволявали разрастването на землищата на български села. Затова като доходен допълнителен поминък се развило въглищарството.

Въглищарите завладели със своята, така търсена в турската империя, продукция всички тържища и пристанищни центрове като Одрин, Цариград, южното черноморско крайбрежие. Най-добър за тях се оказал пазарът в Одрин, който бил на около 40 километра от родните им места и това позволявало извозването на въглища с катъри. Дървените въглища се употребявали за отопление в домовете на аристократите бейове, на търговци и занаятчии, в работилници и дюкяни. Затова група въглищари били поканени от едни предприемач на име Хаджи Якуб да се заселят в Мака Азия и там да развиват своя занаят. Той им казал : „ Я търсям кюмюрджие, ку искате за моя сметка ялате, убидайте, ку ви са хареса, тогаз доате с жените и децата."

Най-напред Хаджи Якуб заселил кюмюрджиите около езерото Маниаз в село Киллик, едно от владенията на бея. Първата година изорали нивите си с дървените си рала, посели ги с жито и царевица, но нищо не станало, защото плодородната почва изисквала друг начин на обработване. Притеснени, селяните тръгнали да търсят друго място, което да прилича на техните планински ниви. Минали през много хубави места, но не харесали черноземa, а търсели слаби планински ниви. Чули за известната местност Коджабунар и големия извор в нея. Като наближили, се изкачили на едни скали, които по-късно нарекли Чучките. Видели гъста растителност, чинари, от които тече река. Имало няколко вековни чинара. От дънера на един от тях извирал голям извор. Мястото било много гъсто обрасло с храсти и диви лози. С ножове ги изсекли, проправили си път и намерили извора Голямата ода. Срещу него имало малка църквичка с угнили от времето икони, но село нямало.

Селяните харесали това място за село и поискали от бея помощ за заселването си. Той одобрил техния избор, дал им правото да владеят тази местност и да обработват земята,

като плащат данъци за това. Те с много труд превърнали пустеещите места около извора в плодородни ниви и градини и създали цветущото село Коджа бунар. С въглищарството не се занимавали, тъй като от земеделието можели да се прехранват и да плащат данъците си. Почвата тук приличала на тяхната в Ибриюрен и Деведере и изисквала същата обработка. Придобивали ниви чрез изсичане на дървета.

В началото Коджа бунар наброявало седем къщи. През първата година от създаването му на Бъдни вечер, ергените от селото го обходили и посетили само шест къщи, седмата не могли да открият в храсталаците „пурналето", защото времето било лошо. Стопанинът на седмата къща се разсърдил и на сутринта намерил коледарите, за да им се кара: „ Защо вие не додахте снощи у мене да пеете?", а те отговорили : „Лошо беше времето, търсихме ти къщата и не я намерихме."
Стопанинът казал: „Ий ,там, в пурналето, е моята къща." Оттогава това семейство било наречено Пурналевци, от пурнал - зеленика. Останалите къщи били от Шишмановския корен, от Будуровци, Караивановци, Кючуковци, Чолаковци.

По - късно в Коджа бунар се заселили нови пришълци. За повече от 250 години то нараснало от седем на петстотин, после и на седемстотин къщи, като от него поели началото си всички останали български села наоколо: Суют, Кобаш, Тьойбелен, Ташкеси, Юрен, Киллик, Ново село, Читака, Аладжа бунар и Аладжа баир.

Името на село Коджа бунар произлиза от Големия извор. Той бил рядка природна забележителност и неслучайно и до днес представата за този извор е най-живият спомен от миналото на тези хора. Водата извирала от скала изпод корените на вековен чинар, който можел да бъде обгърнат с мъка от десет души едновременно. Чучурът на извора бил широк до 50 см. в диаметър, вграден в дебела каменна стена с височина 3-4 метра. Над тази стена се издигал друг вековен

чинар, чийто ствол бил корубест и там селяните поставяли колите си на сушина. Зимно време служел като сая за добитък, лятно време там пладнели овце. Водата от чучура се събирала в специално изграден басейн с размерите на харман, чието дъно било настлано със ситни бели камъчета. Тиня никога не се образувала. На срещуположния край на басейна имало отвор, през който водата се изтичала надолу и се вливала в друга, по-голяма река. Басейнът бил изграден от каменни зидове, затегнати с железни скоби. Водата била чиста и сладка за пиене. Зимно време над басейна се издигала пара, а лятно време водата била студена. До вливането й в голямата река никога не замръзвала. Тук жените идвали да изперат дрехи, да белят платна. През зимата боси нагазвали във водата, за да се стоплят. Тук се поял добитък. От извора до вливането на водата в реката били изградени 12 воденици и няколко дъскорезници.

Вода за пиене се загребвала от басейна с бакъри: „кълбукне бакъра и замине". Не се позволявало наливането на вода от чучура, защото според поверието тази вода имала стопанин. Стопанинът на извора се явявал в различни образи, най-често като овца или кон. Вечер оттам излизала светлина. От среднощ до първи петли водата спирала да тече. Стопанинът я спирал. Появяването му бивало съпровождано от шумно плискане и пръскане на водата. Ако човек попаднел по това време там, той можел да се окаже под вредното въздействие на стопанина на извора. Ходенето на извора за вода преди песента на петлите, както и наливането от чучура, се забранявало.

На ствола на вековния чинар, над извора, стояла една дървена икона/„колизма"/ на св. Богородица и „кандиль", запалван на празниците. Съществувало поверие, че първоначално иконата на св. Богородица прелетяла над това място и се установила на чинара над извора. В нейна чест по време на храмовия празник

на селото - Успение Богородично - се извършвал водосвет, „аязмо", на извора. Иконата се сваляла от чинара и всеки я вземал в ръце по ред да я подържи, докато трае пеенето на свещеника. Много пъти иконата започвала да трепти, да бие, и се разпространило поверието, че тя изхвръкнала от ръцете на молещите се и прелетяла на едни скали. Тогава там започнали да правят църкви. Съществувало и поверие, че св. Богородица изхвръкнала и отишла на полуостров Капудаа, където в нейна чест бил построен манастир. Около него ставал голям събор с ритуали на споменатата икона. Обредът с биещата икона се извършвал всяка година на посочените места, а след преселването на жители на Коджа бунар в Ортакьойско, същият ритуал продължил да се практикува на Успение Богородично с едноименната икона от църквата „Свети Димитър" в село Свирачи, където се настанили част от жителите на село Коджа бунар.

На храмовия празник в Коджа бунар - Успение Богородично - близо до извора, на специално място, се колел курбан, пренасяла се в жертва крава. Курбанът се сварявал в няколко казана около извора, като от всяко семейство се донасяло по едно дърво. Разсипвал се и се раздавал в малки бакърчета, донесени от децата.

На празника Одици, Йордановден, силно почитан в Коджа бунар заради наличието на Големия извор, се изнасяли иконите от църквата и в присъствието на всички присъстващи свещеникът извършвал водосвет. Той хвърлял сребърен кръст в басейна, а няколко мъже се надпреварвали, голи до кръста, да го извадят. Който пръв направил това, получавал дар от църквата. След това със светена вода се обхождало цялото село и свещеникът извършвал водосвет на хората, къщите, добитъка, оборите и лозята.

На този ден се извършвало ритуалното къпане на младите зетьове, които бивали потапяни в извора с дрехите за здраве и сила. Ако те донесат вино за черпене, къпането се отменяло.

На Ивановден, на следващия ден след Одици, къпането в извора продължавало, но този път окъпваните били именниците, които също се откупували с вино.

На следващия ден - Бабин ден - отвеждали на одата бабата, като я качвали на предницата на волска кола с две колелета и там я окъпвали, ако не получели достатъчно вино като откуп.

Обща трапеза на Гергьовден ставала около извора, под сенките на големите чинари. Всеки донасял в тава изпеченото гергьовско агне и хлябове. Селският свещеник ги опявал и му се подарявала по една плешка.

Обработваемата земя в Коджа бунар се обграждала с плет от дървени колове, вейки, в противовес на отворените пасища и гори, където свободно се движел добитъкът. На едно място се обграждали хиляди декари земя, а мястото се наричало „юрень". В землището на селото имало много такива оградени места.

По спомени на чинка ми Васила Сертева, разказала на сина си Георги Иванов Сертев следното:

-...То, сине, било отдавна, много отдавна. Дядо ти Димитър - Сертя, бил най - малкият от братята и сестрите - деца на дядо Ангел - прадядо ти. По това време семейството на дядо Ангел живеело, както много други български семейства в село Коджа бунар - Мала Азия - родното село на дядо ти. В това село се заселили и родителите на дядо Ангел, след като напуснали пределите на България. А дотогава те живеели в днешното село Покрован - Ивайловградско.

И когато дядо ти Димитър поотраснал и можел вече да си „вади хляба", баща му го дал овчарче в дома на богат българин от същото село. Години наред той не сменял своя чорбаджия, а щом навършил 16 години, решил да се сдобие със земя.

Денем пасял стадото и къртел корени, вадил камъни, разчиствал и заграждал нивата. Тя всяка година растяла и на нея месеци наред лежали овцете. И ето, че решил дядо ти да се задоми, а и нивата наброявала вече над тридесет декара. Оженил се тогава за своята съседка - сегашната ти баба Петкана и напуснал своя чорбаджия.

Още същата есен изорал нивата и я засял с пшеница. Наторената нива дала жито за чудо и приказ. Подухнел ли вятър, пшеничният посев заприличвал на развълнувало се море. За голямата плодородна нива заговорили всички в Коджа бунар. Всичко, което било казано от хората за дядовата ти нива, стигнало до ухото на Селим ефенди, сина на Балъкесирския валия. Щом зачул за хубавата нива, Селим ефенди пристигнал в Коджа бунар, но не спрял както други път, а се отправил към съседното село Сиютя. Там, между двете села, край самия път, се намирала нивата на дядо ти и като я видял бейският син, решил да си я присвои.

Времето било хубаво. Денят бил слънчев, но прохладен. Дядо ти бил пак на своята нива. Заграждал местата, където влизали животни и правили пакост. Радвал се на добрата реколта и пресмятал кога да започне да жъне. Изневиделица до него спрял конник. Щом го видял, дядо ти веднага разпознал, че дошлият неканен гост е синът на валията.

- Добър ден, гяур! - дръзко казал конникът - Чия е тази нива? Разговорът между тях се водил на турски.

- Моя е, Селим ефенди! - отговорил дядо ти Димитър.

Много време преди тази им среща дядо ти бил позачул за злите помисли на този изедник на вилаета. Прочут с жестокостите си бил Селим ефенди и пищяло от него и мало, и голямо. Де що имало по-лично място, по-плодно, по-красива девойка, все той ги заграбвал.

- От днес нататък нивата вече е моя! - изсъскал Селим ефенди - Забрави я!... И повече кракът ти да не е стъпил тук!

Като издумал това, Селим ефенди слезнал от коня, приближил се до дядо ти и добавил:

- Разбра ли това, което ти казах?!

- Разбрах!... Но и ти, Селим ефенди, добре ме чуй аз какво ще ти кажа! Ако ти още веднъж се осмелиш и дойдеш да ме заплашваш и насила ми отнемеш нивата, запомни добре: каквото и да направиш, нивата ще си остане моя! Ясно ли се изразих, а? А сега ти, Селим ефенди, разбра ли ме?!...

При тази дързост на дядо ти Димитър, Селим ефенди се отправил към коня си, където вероятно е било оръжието му.

- Стой!... Нито крачка повече. Мръднеш ли, ще занесеш поздрави на ония там горе!... И никой няма да узнае, че си бил на нивата ми!

Чак сега Селим ефенди разбрал с какъв човек си има работа. Когато се обърнал с лице към дядо ти, то било жълто. Но въпреки, че бил обзет от ужас, треперейки, промълвил:

- Та ти си бил по-зъл и лют серт от Серт Моамура!...

Серт Моамура бил най - свирепият аянин в Балъкесирския вилает.

След това, все така треперейки, Селим ефенди се отправил към своя кон, само миг и синът на валията с нечувана бързина се скрил в гъстата гора и повече не се вяснал по тия села. Това, което се случило на нивата, помогнало на хората от Коджа бунар да си отдъхнат от издевателствата на бейския син до завръщането им в България.

Как са разбрали в селото за случилото се - не се знае. Вероятно е имало в този ден хора там, та за станалото между дядо ти и сина на валията се разчуло из селото. Затова, където били двама, ставали трима, шестима. А често хората се събирали и говорили за случилото се.

И от този ден насетне съселяните на дядо ти започнали да наричат Димитър Ангелов - Сертя. А след време за по-кратко - Димитър Сертя или само Сертя".

А когато през 1914 г. всички български семейства от Коджа бунар и околните села, намиращи се в Мала Азия, се стекли в

град Бандърма - Турция на път за България, с тях било и семейството на дядо Димитър Сертя. То наброявало четирима сина и две дъщери. На всички тях им били издадени нафузи (документ за самоличност). Във всеки нафуз било записано на мястото на фамилното име - Сертеви. И при пристигането си в България, нафузите били иззети и заменени с лични карти, където било вписано същото фамилно име.

Ето такава е накратко историята за произхода на фамилното име на рода Сертеви, който води началото си от дядо ти Димитър и вече почти век и половина е наше родово име.

Баба Петкана

Родила шест деца.Четирима сина : Ангел, Иван, Стефан и Георги, и две дъщери: Мария и Керка.С труд, редом с дядо Димитър, са ги отгледали живи и здрави.

Спомням си, когато седнех до баба, как тя ми разказваше: „ - Вечер заравяхме огъня, за да не изгасне, защото нямахме кибрит. Като станем сутрин, ако няма сняг по чергите, то стомните са замръзнали, бакърите са пълни с лед. Какво ли тегло не се е теглило, докато пораснат децата и се преборим с беднотията. Но, благодаря на Бога, децата ни са добри и работни." Слушах я с интерес, и днес, през погледа на годините, ще кажа : Да, бабо и дядо, вие отгледахте прекрасни деца. Вие сте създали и възпитали най-прекрасния татко на света! Поклон! Убедена съм, че всеки от моите братовчеди би казал това за своите родители - вашите синове и дъщери.

Спомням си чичо Ангел. Тъй като никой не е останал да говори за него, ще си позволя това. Независимо от умствените отклонения, които имаше, ние го обичахме, защото той беше много добър. В сърцето му имаше място за всички нас. Носеше ни на ръце, пазеше ни и ни обсипваше с нежни думи, макар и понякога не на място. Беше незлоблив и внимателен и към чуждите деца, които не винаги го разбираха. Много ме болеше, когато му се подиграваха и му викаха :" Анга – банга" Имах усещането, че за него моят баща значеше много. Помня милото му обръщение към татко: „ Георги, кажи, Георги! ", а той му отговаряше :

" Бат Ангеле, днес трябва това и това." В тези обръщения имаше толкова обич и уважение, които дори аз, детето, усещах. Дядо Димитър изобщо не помня, но помня стариите на баба Петкана. Като че ли нейно беше задължението да мете двора и си личеше, когато тя го метеше - все имаше някъде подминато. Когато се къпеше в коритото, ми казваше: „Яла чедо, да ми измиеш гърба."

Никога няма да забравя уважението на баща ми към баба. Седнехме ли да се храним и тати започнеше да реже хляба, първото, което правеше, е да махне коричките на няколко филии, да ги остави пред баба и чак след това започвахме да се храним.

Баща ми вярваше и знаеше, че майките и горе не престават да мислят за децата си всеки ден и час.

Баба е отгледала прекрасни синове - строги, но справедливи. Колкото и крехка да бе баба Петкана, като много майки, тя бе силно същество, понесла радостите и болките на децата си.

Поклон, бабо и дядо, поклон на прекрасните деца, които оставихте за нас - нашите майки и баща!

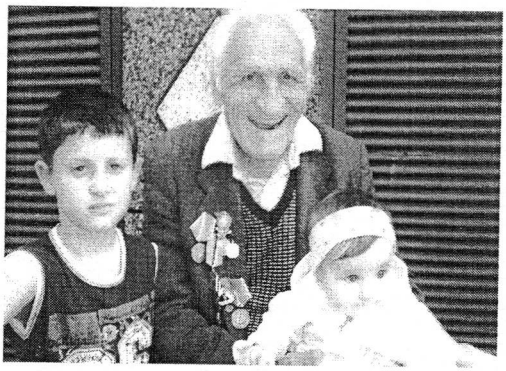
Леля Мария

Нашата леля! Винаги усмихната, винаги готова да посрещне всеки с блага дума и да го нахрани. Немалко бяха проблемите в живота й, но тя ги прикриваше с усмивката си, с топлия си глас.

Като най - голямо от децата на баба и дядо, тя сякаш имаше усещането, че трябва да бди над всички. Болееше с болките на братята и на сестра си, но умееше и да се радва с тях на радостите им. Бдеше и над децата им, т.е. над всички нас. Всеки си спомня с обич и благодарност за леля. Нашата леля Мария, която имаше до себе си калеко Никола - нейната опора. Отгледаха трима синове - Стоян, Митьо, Янчо, и дъщеря Кера. Отгледаха ги с много любов, но пък всички те бяха тяхната гордост. Те са тяхното лице! Деца - отговорни, трудолюбиви и успяващи. Такива са и внуците им - Марийка, Керка и Роза, Живка, Георги, Марийка, Здравко и Румен, и правнуците им.

Поклон, лельо и калеко! Винаги с обич си спомняме за вас!

Дядо Стоян с правнуците си Галина и Тошко

Стоян Николов Митков

Роден на 4.12.1919 год. Той е най-големият син на леля Мария и калеко Никола. Жени се за Трендафила Димитрова. Добра, сърдечна, усмихната, дребна на ръст, тя беше като детенце до едрия и снажен бати Стоян. Това не им пречеше да живеят в хармония и сговор. В село си построиха къща и тук се родиха двете им дъщери. Ето какво разказва самият той за живота си: „Получих повиквателна заповед за постъпване в редовете на българската армия. За мен беше радост, че ще служа в армията, която воюваше вече извън пределите на страната, за освобождаване от фашистите. Родителите ни изпратиха с цветя до края на селото със заръка да не се срамим, да слушаме и да изпълняваме заповедите на командирите. Пристигнахме в казармата. Изведнъж ни грабнаха новите порядки и изисквания. Облечени във войнишки униформи, ние, довчерашните приятели, не се познахме. На единия обувките му бяха големи, на другия - панталонът му с два пръста по-къс, на третия - кепето малко, но какво да се прави - казарма. С времето човек се приспособява към живота там и влиза в релси. Беше открит курс за фелдшери - ветеринари, в който участвах и аз. Интересът ми беше голям, усилията да уча – също и завърших курса като първенец. Бях много доволен и ако имах средно образование, можех да продължа висше. Затова пък ме оставиха да се грижа за конете в казармата, защото обичах

тази работа и усещах конете - кога са гладни или жадни, болни или волни.

Но и този период отмина. Върнах се в село, срещнах една мила, кротка девойка, за която се ожених през 1941 година. Втурнахме се в работа - жътва, след жътва - вършитба, която трябва да свърши до Богородица, след това - да се наторят нивите и да се подготвят за сеитба. Вършитбата не е лека работа. Снопите трябва да се извозят и подредят на хармана и от сутрин до вечер да се вършеят.

Горещини, целият полепнал в осил, по цял ден седя на диканята и подканям ленивите добичета, които едва вървят. Баща ми вижда това и ми вика:

- Стояне, така вършитба не се прави! Така харман не излиза! Я вземи остена в ръцете и побързай. Дий, дий - подвиква баща ми - А сега дай в края! Дай в средата на хармана! - поучаваше ме татко и усещах, че е доволен от това, което правех.

Привечер овършаното трябваше да се събере и да се отвее. Веялката въртяхме аз или брат ми Митьо, докато отвеехме житото. След това с чували го носехме в хамбара и осигурявахме хляба на семейството за зимата. Лятото беше сезон, в който всички - от най - малкия /сестра ми Керка/ - до майка ми Мария и баща ми Никола - бяха заети от тъмно до тъмно. Така беше с всички в селото. По жътва ехтеше полето, по вършитба - селото. Говоря само за вършитба, но работата в село беше многопосочна. А и тютюн отглеждахме - от ранна пролет, та чак до Нова година. Сами си произвеждахме разсад на фидани, сеене по нивите, копане, бране на пет -шест пъти, низане, сушене, калъпене, динкиране и чак тогава продаване, където също проблемите бяха много.

На 7 км от селото се откри минен обект в с.Маджарово, който по-късно бе преименуван в град Маджарово. Заплащането беше добро, а имаше и превоз и вечер се прибирахме по домовете си. Решихме със съпругата ми, аз да

работя на мините, а тя - в ТКЗС и заедно да обработваме градината в новия си дом и два декара частно ползване.

През 1953 година бях и кмет на селото. Тогава се извърши електрифициране на селото и се направи път до Маджарово. В периода 1957-58 год. бях домакин в ТКЗС. От 1959 до 1969, до пенсионирането си, работих като машинист в мини Маджарово. През това време завърших курс за електровози. За добра работа получих паспорт за трудова слава, орден, значки Първенец. През 1972 год. се преместихме в Брани поле и започнах строеж на нова къща. От сърце благодаря на дъщерите си Марийка и Керка за изключителните грижи, които полагат за мен. Те бяха до мен и в болницата, и вкъщи. Тяхната обич и грижа ми даде сили да се съвзема и възстановя. Та нали това е топлината, която очакваме да получим в залеза на живота си. Как бихме прекарали старините си, ако липсваше тяхната обич, топлина и уважение! Бих желал всеки родител да чувства това, защото без нея - обичта на децата си - сме живи мъртвци.

Благодаря ви, още веднъж ви благодаря, мили мои дъщери!"

Мария Стоянова Янакиева – дъщеря на Стоян Николов Митков.

Родена съм на 6.05.1944 год. в с. Бориславци. Основното си образование завърших в училище „Лазар Маджаров" в родното си село. Спомням си, че през ученическите си години ходехме на фестивали в с. Малки воден, пеехме, играехме и вземахме първи награди. След като завърших основното си образо-

Наско и Мария с първата внучка Мария

вание, учих две години в селскостопанско училище за шев и готварство в гр.Ивайловград. След завършването си работих в работнически стол в Маджарово като помощник - готвач.

Омъжих се през 1965 год. и се изселихме да живеем в с. Брани поле. Съпругът ми, Атанас Янакиев, е пенсионер и понастоящем работи като охранител в частна фирма. През 1966 год. в гр. Пловдив се роди дъщеря ми Катя . До 4-ти клас учеше в с.Брани поле, основното си образование завърши в с. Белащица, а средно образование - в гимназия „Васил Коларов" в гр.Пловдив. Омъжи се през 1986 год., а през 1987 се роди първата й дъщеря - Мария. Основното си образование получи в СОУ „Любен Каравелов" в гр. Пловдив в паралелка с народно пеене, а средното си образование завърши в НУФИ - Широка лъка. Имала е много участия в Турция, Италия, Молдова. А сега вече е приета в АМТИИ в гр.Пловдив като студентка 1-ви курс със специалност педагогика на обучението по музика. На 23.06.1990г. се раждат двете й сестри близначки - Десислава и Андреана. Още от първи клас те също се занимават с музика в СОУ „Любен Каравелов". Сега вече са в 10-ти клас и зад гърба си имат много участия и конкурси в страната.

Кера Стоянова Атанасова - дъщеря на Стоян Николов Митков.

„Родена съм на 6.10.1953 год. в с. Бориславци. Средното си образо -вание получих в

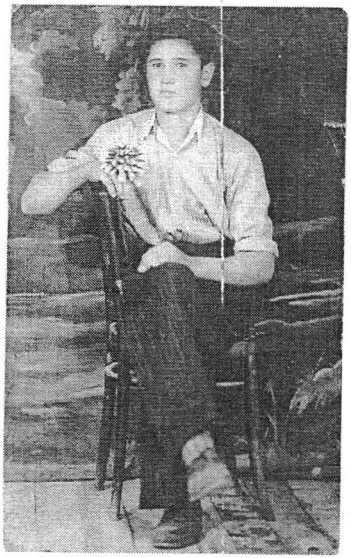
Сватбата на Керка и Георги

гр. Любимец. През 1974 год. завърших медицински колеж в гр. Пловдив и вече 33 години работя като медицинска сестра в Стоматологичен факултет в гр.Пловдив. Семейна съм, с две деца. Съпругът ми, Георги Атанасов, вече в пенсионна възраст, беше служител на МВР - противопожарна охрана. Дъщеря ми Ана е родена на 18.03.1976 год. Работи като рентгенов лаборант в гр.Пловдив. Синът ми Димитър, роден на 28.01.1978 год., работи във фирма за противопожарни инсталации в гр.Пловдив. Баща ми е на 88 години и благодарение на мен и сестра ми в момента се чувства добре. Преди време претърпя операция - след счупване се наложи да му поставят изкуствена става. Близо 1 година беше на легло и двете със сестра ми положихме много грижи и внимание, благодарение на които го вдигнахме на крака, макар и с два бастуна. Да е жив и здрав, и да се радва на 3-мата си внуци и 5-мата си правнуци."

Митьо - счетоводителя

Чешмата в стопанския двор и чешмата в гората до Пещерското дере са построени от поделението, но средствата за материалите бяха от ТКЗС.

Дълго време бях магазинер. По мое време процесът за снабдяването с шарлан беше много труден. Най- напред всеки стопанин, очукал и изсушил слънчогледа,го натоварваше в каруца, слагаше и тенекии и отиваха на маслобойна в

Митьо Николов Митков

Свиленград, откъдето вземаха шарлана. По-късно, около 1945г., Селкоопът извършваше тази дейност - с камиони извозваше слънчогледа и докарваше шарлана във варели. Магазинерът с помпа трябваше да точи в казан, да тегли на кантар и дава съответното количество кок количество шарлан възоснова на внесения слънчоглед. Магазинер бях от 1944 до 1949 г.. Когато отидох на фронта, оставих брат си Янчо в магазина и като се върнах отново, продължих. Касиер в Селкоопа беше учителят Митьо Тодоров, след това - Стоян Баров и след него - Георги Д. Николов. Магазинери след мен бяха - Тодор Иванов Ангелов, Профил Караиванов, Георги Кашев и накрая Донка и Димитър Гюдженови. Когато бях магазинер, в избата на училището се разболях от туберкулоза. Спаси ме познат лекар на учителя Митьо Тодоров.

През 1959 г. общоселското събрание взе решение за строителство на една малка постройка за административно културна сграда, без да има осигурени средства затова. Реши се всяко семейство да приготви по 300 бр. тухли и да ги докара в селото.

След като започна строителството на язовир Ивайловград, всякакво строителство в селата наоколо беше забранено и вариантът отпадна.

През 1950 г. беше учредено ТКЗС в село, което съществуваше самостоятелно до 1958 г. След това всички стопанства от селата в района бяха обединени в едно, с център - село Малки воден. Това продължи три години и понеже Малки воден бе включено за изселване, стопанството бе закрито и се оформиха две нови. Едното с център Вълчи поле, второто с център село Сеноклас, към което беше и нашето стопанство. След две години /1963-64 г./ нашето стопанство се отдели като самостоятелно през 1965 г. Съгласно разделителния баланс от село Сеноклас по фонд СБКМ, през тези набрани години имаше събрани средства

по сметката в БНБ - Свиленград. Тези средства бяха предназначени за абониране на вестници и списания, за подпомагане на болни кооператори и ако стопанството имаше стол - да се използват и за него.

Със съгласието на банката се взе решение да се построи новата сграда с предвидените суми в плана. Аз поставих този въпрос на УС на ТКЗС и се взе решение да се започне строителството. Средствата бяха прехвърлени от БНБ и финансирането бе открито. Доставките изпълняваше домакинът на ТКЗС. Плащането ставаше с платежно нареждане, подписано от мен и председателя. Сградата бе построена в периода 1960-70 г. Голяма помощ оказа Атанас Барбов - тогава кмет на Община Маджарово.

По това време, ако главният счетоводител на ТКЗС беше отдругаде, тази постройка нямаше да я има. Той не би имал интерес от това и средствата щяха да се изразходват в АПК, както бяха изразходвани средствата в Сеноклас.

Бих желал да разкажа за войнишките си години. Като редовен войник служих в Симеоновград през 1942-43 г. През 1942 г. се провеждаха царските маневри, в които участваше и 30-ти пехотен шейновски полк, където служех. Задачата бе от Тополовград с раници на гърба и от всички видове войска да стигнем до село Крумово - новозагорско и там, построени, да очакваме цар Борис III. Влакът пристигна от София, слязоха царят с неговата свита - министри, качени на бели коне. Царят поздрави всички родове войски и говори за успешно проведените маневри.

Следващата 1943 г. бях командирован до гара Костенец да уредя получаването на вар за полка, тъй като там имаше варници. Уредих сделката и имах време. Този ден беше поклонението пред тленните останки на царя и аз продължих за София. Озовах се при храм паметника „Александър Невски", но имаше много дълга колона. Аз минах през друг

вход и успях да мина покрай саркофага на царя. И така, през 1942 г. го видях жив, а през - 1943 г. починал.

Уволних се на 9 септември 1943 г. и ме мобилизираха на 20 септември 1944 г. в село Злати дол, сега квартал на Симеоновград, и през месец декември тръгнахме за фронта. Влакът потегли от Злати дол и пристигнахме в Белград. Оттам се движехме през нощта в кал и сняг, докато стигнахме в Хърватска.

Бяхме разквартирувани по къщите за около една седмица. След което дойде главнокомандващият на Първа българска армия - генерал лейтенант Владимир Стойчев и каза, че отиваме на бойната линия. Вечерта заехме позиция, сменихме тези от други части. В сняг и лед вън, в едни малки окопчета продължихме боя срещу немците около 15 дни. Много войници премръзнаха и аз бях от тях, краката ми се подуха. Събраха ни в една стая в град Щит на Коледа, хърватите казваха „Божич". Дадоха ни легени, където слагахме краката си в сняг, но нещата не се променяха. С подпиране по стената отивахме до тоалетната. Преместиха ни в унгарска полева болница, докато се съвземем. През това време нашите взводове и роти се преместиха в Унгария на река Драва, да заместят руските войски, а те се предвижваха другаде по фронтовата линия. Излизайки от болницата, трябваше да вървим пеш, за да намерим нашите части. На места някой камион ни придвижваше , но това се случваше рядко. И така стигнахме до река Драва. Там имаше построен голям понтонен мост, половината от който се охраняваше от български войници, а другата половина от руски. Във всяка лодка имаше по двама войници със спасителни съоръжения и понеже беше много студено, бяха запалили огън да се сгряват. Дунавът влачеше големи ледени блокове и за да не скъсат моста, хвърляха бомби, разбивайки леда на малки късове. Двете страни на моста се охраняваха с оръдия - противосамолетни. На

оръдията бяха поставени руски постови с военна униформа. Минахме моста и продължихме пътя, като от ляво и дясно виждахме разбити танкове, оръдия, камиони и какви ли не машини, замръзнали, потънали, когато още не е било заледено. Тогава е минал фронтът оттам. На Драва намерихме нашата рота в един чифлик на позиция, а отсреща - германците. По брега имаше върби, които отсякохме, нарязахме и използвахме. От върби, ръжанка и пръст си направихме землянка, а вътре - нарове и печка. Два часа почивахме и два часа бяхме на смяна. Тук, край Драва, се изчистихме от въшки. Запалихме огън и в казан с вряла вода попарихме дрехите си. В една от атаките много тежко бе ранен взводният подпоручик. Когато носачите го носеха на носилка, минавайки покрай мен, той със сълзи ми каза „Пази се!" и вече не го видях, а дотогава винаги бяхме заедно в окопите. Преди да започне атаката, при нас дойде едно оръдие да разбие камбанарията в селото, понеже я използваха за наблюдение. При войниците, обслужващи оръдието, беше Никола Христев Янев и се видяхме с него. Там на Драва служеха и Димитър Тенев и Петър Димов Бъхтичев, но в минохвъргачна рота.

На няколко километра в с. Болхо край Драва, беше артилерията, където служеше брат ми Стоян. Като научих, взех пушката си, в голям сняг покрай Драза стигнах до селото и намерих бати Стоян и разговаряхме около час. Не бях спокоен, защото се отклоних без разрешение и бързах да се върна при взвода.

По това време край Драва в с. Репаш беше убит Йордан Георгиев от с. Малки воден и погребан в с. Ждала, където имаше девет гроба на българи.

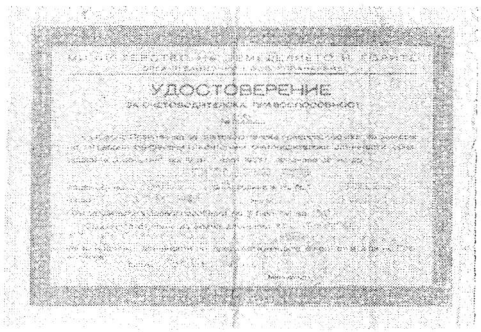
След атаката в с. Молве, където бяха убити както наши, така и немски войници и офицер, последва и втора атака в с. Дарне. И там бяха дадени много жертви, но немците отстъпиха и в

селото оставиха много оръдия, картечници, минохвъргачки, амониции и неописуема гледка от убити войници. И така продължихме до Австрия - Алпите. Берлин падна и войната приключи. Започна подготовка за връщане към България. Първата фаза бе от 9 септември 1944 г. до 8 декември 1944 г. Втората - от 8 септември 1944 г. до 15 май 1945 г.

След като напуснах Селкоопа, от 1 август 1949 г. отидох на шест- месечен счетоводен курс в Стара Загора, организиран от ЦКС. В курса имаше малко като мен с основно образувание. Повечето бяха със средно, много от тях са били по - рано учители, но аз завърших с успех - много добър 4.86, което е видно от Свидетелство 19.

ЦЕНТРАЛЕН КООПЕРАТИВЕН СЪЮЗ

СВИДЕТЕЛСТВО

УДОСТОВЕРЕНИЕ

По това време беше учредено ТКЗС в село и аз бях назначен за негов главен счетово - дител от 1 септември 1950 г.до 31 декември 1958 г. На 1 януари 1959 г. минахме към обединено стопанство

Малки воден до 31 януари 1962 г. Там бях заместник - главен счетоводител и тези години пътувах пеша.

Поради изселването на Малки воден обединеното ТКЗС се закри и се оформиха две ТКЗС-та. Едното - Вълчи поле, второто - Сеноклас, към което бе и нашето село. От 1 февруари 1962 до 5 февруари 1964 бях главен счетоводител на стопанството и две години пътувах седмично, от понеделник до събота и се връщах обратно за село все пеш и все по въжения мост. От 6 февруари 1964 г. се отделихме от Сеноклас в самостоятелно ТКЗС до 1 март 1970 г., където също бях главен счетоводител. От 2 март 1970 г. бяхме към ТКЗС - Маджарово, заедно със с.Сеноклас, Долни главанак, с.Тополово и други села в главанашкия район до 25 март 1971 г. също на длъжност зам. гл. счетоводител. От 1 април бяхме обединени в ТКЗС - Малко градище и бях назначен на длъжност старши счетоводител. Продължих до 30 юни 1971 г., но поради неудобно пътуване напуснах на 30 юни 1971 г. и постъпих на работа в мини Маджарово от 1 юли 1971 г. до 27 юли 1983 г., като финансов ревизор. От 8 август 1983 г. до 19 април 1985 г. работих в БКС - Маджарово като нормировчик. След това бях пазач на взривен склад Маджарово от 22.10. 1985 до 1.09.1992 г. Като ревизор съм ходил на съвещания в София, в Министерство на земеделието, във вилата на акум. завод Пазарджик, две седмици на яз.Батак и във вилата на БНБ.

ИСТИНСКА ЛЮБОВ

Най-голямата дъщеря на баба Петкана и дядо Димитър е леля Мария, омъжена за калеко Никола Митков. Втората им рожба е Димитър Николов Митков. Той среща истинската си любов и двамата доказват, че я има в живота □ това е любовта между Мария Василева и Митьо Николов с псевдоним - Счетоводителя. Имах усещането, че те от деца са се обичали и вричали и че не е възможен друг вариант в живота им, освен да живеят заедно. Помня сватбата им. По моите детски критерии едва ли е имало друга толкова хубава сватба, с толкова ху бави младиженци.

А малката им стаичка, с прозорче, беше приказна!
Стоях на сайваната и чаках да се отвори вратата, да видя красиво наредената стаичка, а живеещите в тази приказна стаичка бяха прекрасни, с блеснали от любов погледи. Във всеки жест, поглед, усмивка, прозираше тяхната истинска любов.

Понятието истинска любов бе наситено със съдържание от тяхната истинска любов - любовта на кака Мария и бате Митьо.

Сватбата на Митьо и Мария Миткови

Малката стаичка бе заменена с къща, тяхната къща с прекрасната цветна градина. Малко са домакините като кака Мария. Поклон на умението й да подрежда, да посреща, да работи, да бъде невероятна майка и съпруга. Поклон, како Мария, липсваш ни, много и на много хора.

В това истинско семейство израснаха две момичета, които малко познавам и малко знам за живота им. Знам само, че

момичетата, израснали сред такава топлина и обич, са непременно дъщери, с които да се гордеят родителите им. А сега се гордее баща им и се радва и на внуци.

Първата дъщеря е Роза, родена на 27 май 1949 г. в с. Малки Воден. До завършването на 7 клас - 1962 г. е живяла и учила в с. Бориславци в училище „Лазар Маджаров", а 8 клас завършва в училище „Димитър Мадjаров" гр. Мадjарово. През 1968г завършва икономическия техникум в гр. Хасково, след което се завръща на село. Известно време работи като детска учителка и няколко месеца в счетоводството на ТКЗС. През 1970 г. заминава за Свиленград и започва работа в новопостроения завод „Сакар" в отдел счетоводен. На 11.11.1971 г. сключва граждански брак с Христо Янев Станков, роден в Свиленград, а на 22 май 1972 г. се ражда дъщеря им Милена. През 1991 г. Милена заминава за Щутгарт - Германия. Там се раждат двете внучета на Роза и правнучета на бате Митьо - Христина на 9 г. и Димитриос на 12 г., които в момента са ученици.

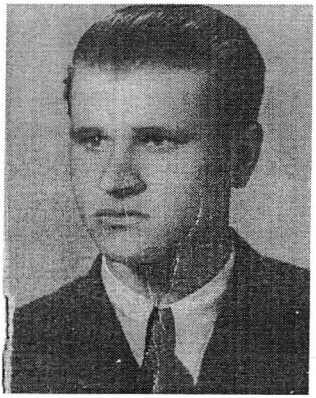

Сватбата на Роза и Христо

Сватбата на Живка и Марин

До момента Роза продължава да работи във фирма „Сакар" ЕАД - Свиленград.
По-малката дъщеря на бате Митьо и кака Мария □ Живка - е родена през 1954 г. Основно образование завършва в Бориславци и икономически техникум в Хасково. Започва работа в банката в Хасково. А сега работи към данъчното. Омъжва се през 1974 г. за Марин Димитров от Хасково, където живеят. Имат дъщеря Десислава, омъжена също в Хасково. Десислава е родена на 16 май 1975 г.

Янчо Николов Митков

Той е един от братовчедите ми, който най-дълго е бил близо до мен и семейството ми. Той винаги постъпва тактично и търпеливо. Никога не прибързва и винаги е убедителен, без да остави сянка на съмнение у хората. Винаги е в настроение. От сърце се смее на шеги. Той по рождение е веселяк и това чувство не го напуска и при трудности. Никога не се отчайва, не унива. Трудностите го правят по-силен и обаятелен. Уважаван е от всички близки и познати.

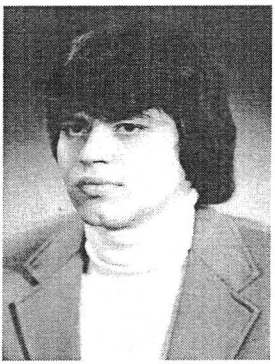
А какво е Янчо Николов като съпруг и баща? Опора на съпругата си Иванка и здраво рамо за синовете си Здравко и Румен. Янчо още в село бе активен член на Комсомола. С добро име и определено място бе в Химкомбинат Димитровград. Търсен като специалист и отговорен в работата си бе и в Ремонтна база - гр. Раднево.

Роден през 1928г. , завършва техникум. Работил е като инвеститор в ДИК- Раднево, началник - отдел електроматериали, три месеца е бил в Германия на

специализация, работил е и в Брикетна фабрика като енергетик.

Има двама сина: Здравко, роден през 1957г. завършил техникум, живее в Стара Загора.

Вторият му син Румен е роден през 1965г. в гр. Гълъбово, завършил е СПТУ „Берое" и Механотехникум. В момента работи като монтьор в ЗСК „Боруй". Съпругата му Ваня работи като домакин на Затвора в Стара Загора. Имат дъщеря Ивелина.

Здравко

Сватбата на Румен и Ваня

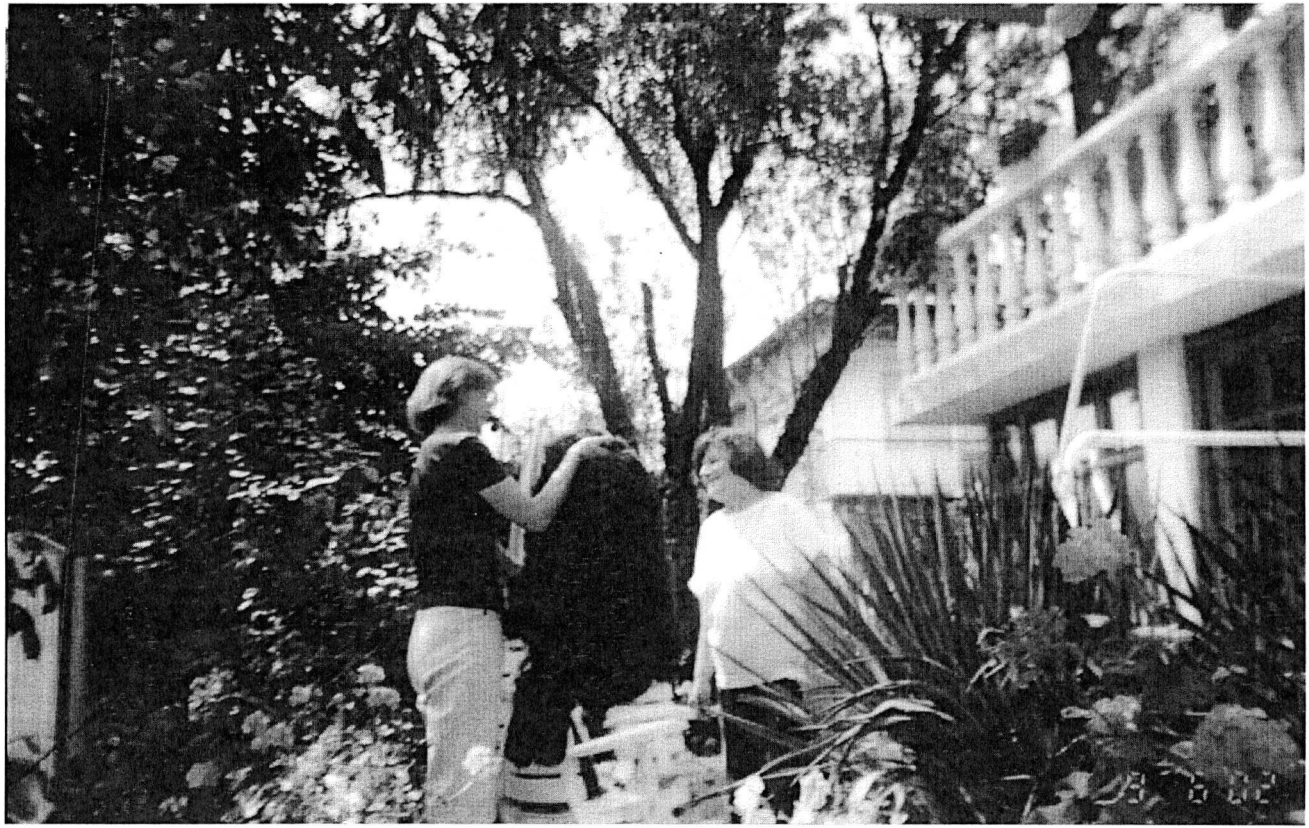
Керка и Ангел Минчеви

Семейство Минчеви

Това са Керка и Ангел Минчеви. Кака Керка - родена през 1931 г. в с. Бориславци - е единствената дъщеря в семейството на най-голямата дъщеря в семейството на баба Петкана и дядо Димитър - Мария. Керка е като цвете между тримата си братя Стоян, Митьо и Янчо.

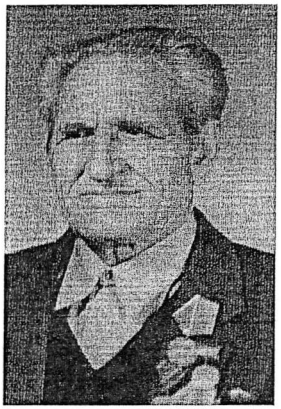
Тя свързва живота си с Ангел Минчев, за когото споделя, че е нещо голямо в нейния живот. Той никога не й е казвал „Ти си много хубава", но неговата всеотдайност, себераздаване, грижа и прекрасните му очи говорят повече от думите. Те са щастливи хора, отгледали две прекрасни деца - Георги и Марийка. Отначало живеят в с. Бориславци. А през 1966 г. се преместват в Харманли.

Бати Ангел работи в много посоки и е отговорен. На него разчитат съпругата и децата му. Те са щастливи, че имат такъв съпруг и баща с твърдо рамо, на което всеки може да се опре. Щедър, мъдър, великодушен и търпелив. Това е Ангел за своето семейство, за роднини и приятели. А какво е Керка - майката, съпругата в този дом? Тя е прекрасната домакиня, мила и внимателна с всички, пъргава чистница. Всеки - деца и съпруг, с любов се прибира в дома и спокоен си отдъхва. За нея съпругът й Ангел казва: „Ако имах втори живот, пак с Керка бих го изживял."

Дълъг е животът на един дом, двор, но тяхното дълголетие е мъртво, ако не е стоплено от човешка ръка и човешки дух. Затова дадох топлина и дух на моя дом, без да пожаля сили и средства.

Стоян Николов Митков

Правнуците Мария, Адриана и Десислава на дядо Стоян и баба Трендафила от дъщеря им Мария и внучка им Катя

Керка и Тошо с дъщеря им Ани

Катя и Кънчо и родителите на Катя – Наско и Мария на сватбата им

Щастливата баба с двете близначки Десислава и Адриана и Мария

Мима – дъщеря на Катя и Кънчо – на абитуриентския си бал

Семейството – баща Кънчо, майка Катя, дъщери Мария, Десислава, Адриана

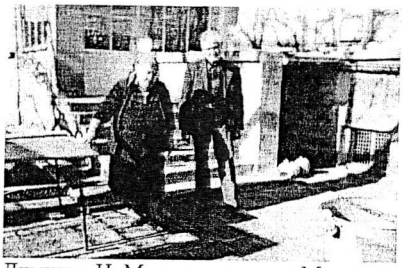
Мима в национална носия и с учителката си от музикалното училище в Широка лъка

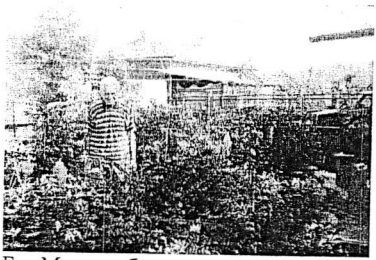
Митьо Николов

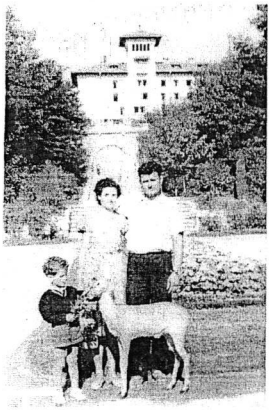
Мария – съпруга на Митьо

Димитър Н. Митков с жена си Мария

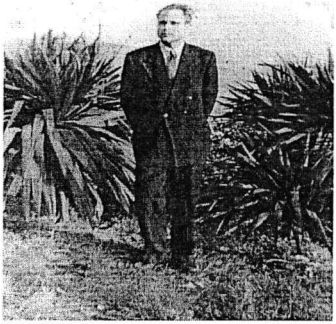
Бат Митьо с болката след погребението на съпругата му

Керка и Ангел Минчеви със сина им Георги

Георги Ангелов Минчев

Янчо Николов

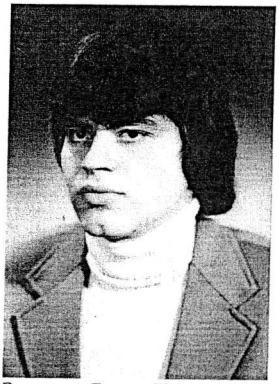
Янчо и Иванка на почивка във Велинград

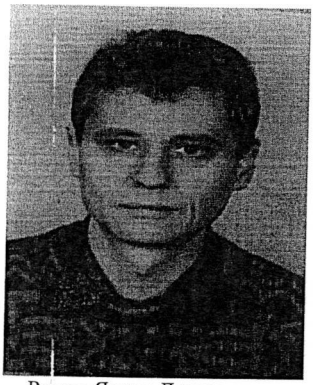
Сватбата на Румен – целувка от баща му Янчо

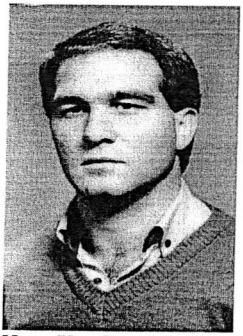
Семейството на Янчо – съпругата му Иванка и синовете Здравко и Румен

Здравко Янчев Димитров

Румен Янчев Димитров

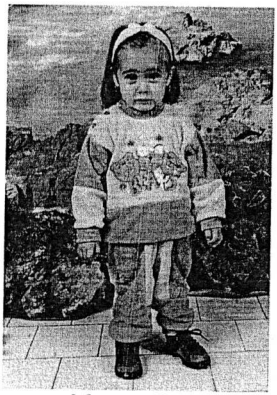
Иван Хр. Сертев

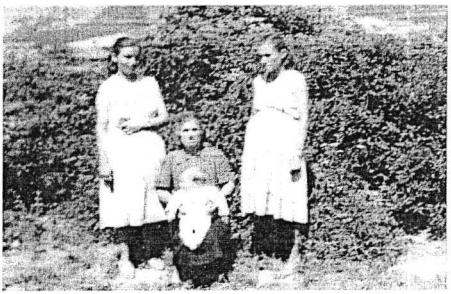
Димитър Ив. Сертев със съпругата си Русана, която води хорото

Митко Сертев с жена си Таня

Христинка Митева Сертева – внучка на Христо и Елена Сертеви

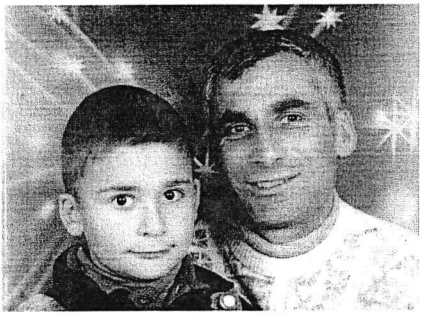
Леля Кера с двете си снахи и в ръце с Пламен - първият й внук

Димитър и майка Недялка

Сватбата на Пламен със съпругата ..у Екатерина

Пламен със сина си Димитър

Иван Панайотов

Керка, дъщеря на Иван Панайотов, и съпругът й Стоил

Две етърви – София и Калина Павлинка

Майка ми Калина и сестра ми

Здравка Г. Сертева дава автограф на внука си Здравко на книгата си

Внучка ми Ива в Лондон

Сватбата на сина ми Димитър със съпругата му Марияна и кумове Емилия и Джени

Златка Бойнукова с внука си Мартин и съпругата му Здравка

Семейството на Стефан Сертев – съпруга София, дъщеря Златка, зет Тодор, син Георги и внучка Силвия

Здравка Сертева и сина й Димитър

На клетвата на сина на Димитър Г. Сертев – брат ми
От ляво на дясно: Павлинка, майка ми Калина, брат ми Димитър и съпругата му Яна с дъщеря им Таня

Семейството на Стефан Д. Сертев - съпругата му София, дъщеря Златка и син Георги

Приветствието на щастливата баба по случай сватбата на първия внук Мартин и съпругата му Здравка

Златка Бойнукова - самодеец

Златка Бойнукова

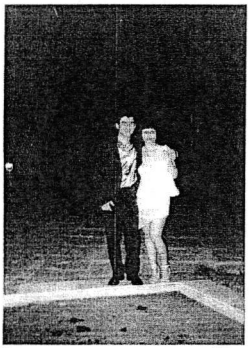
Златка Бойнукова със семейството на дъщеря си Силвия – съпруг Слави и синове Мартин и Тони

Силвия със сина си Мартин

Светла и Димитър – дъщеря на Иван и Еленка, на кръщене на дъщеря им Пламенка

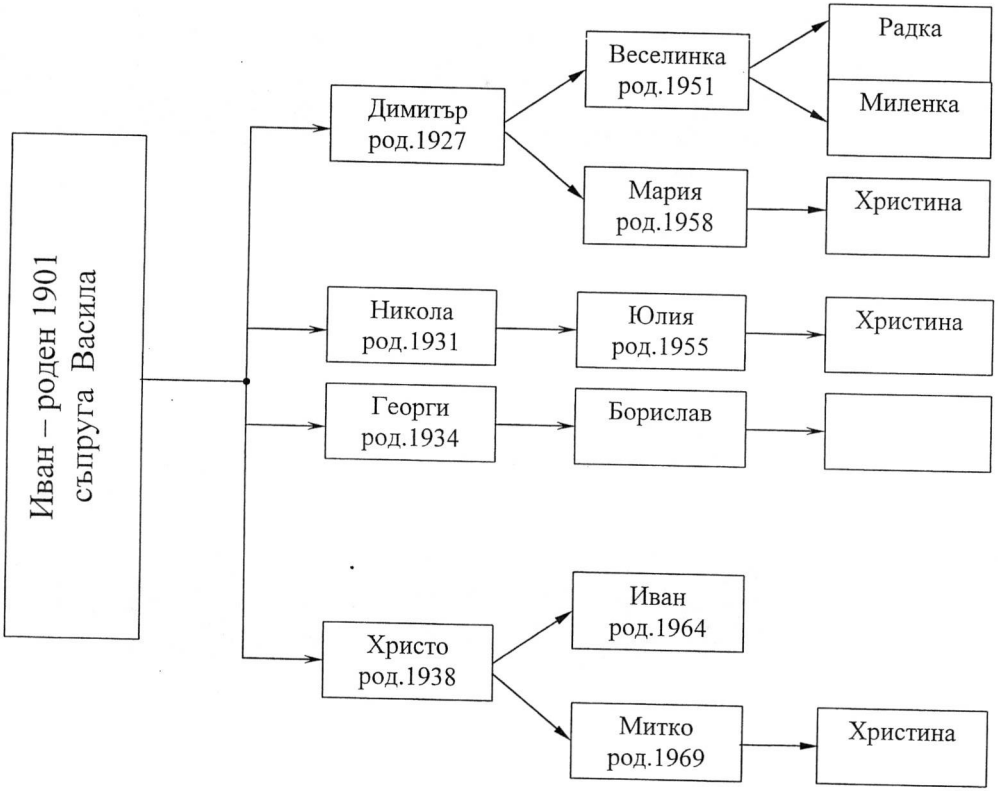
Пламенка – внучка на Иван Панайотов и дъщеря на Светла, на абитуриентския си бал

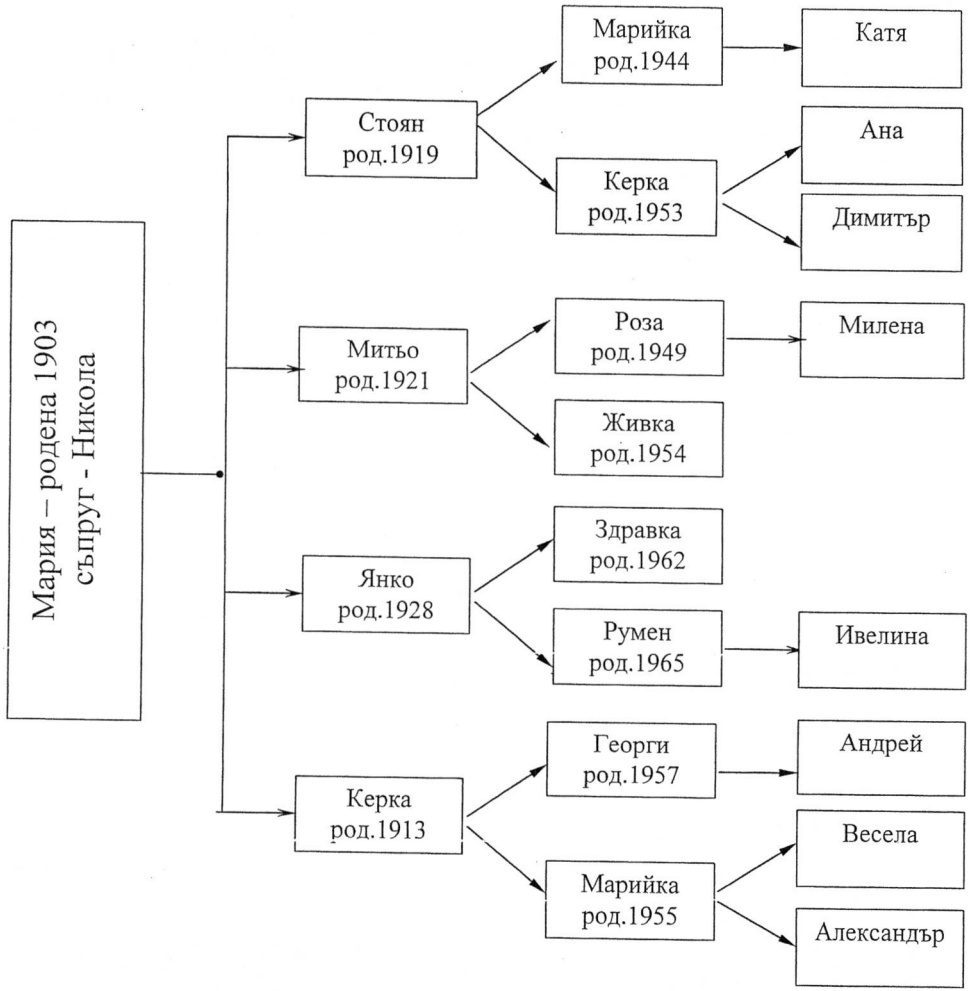

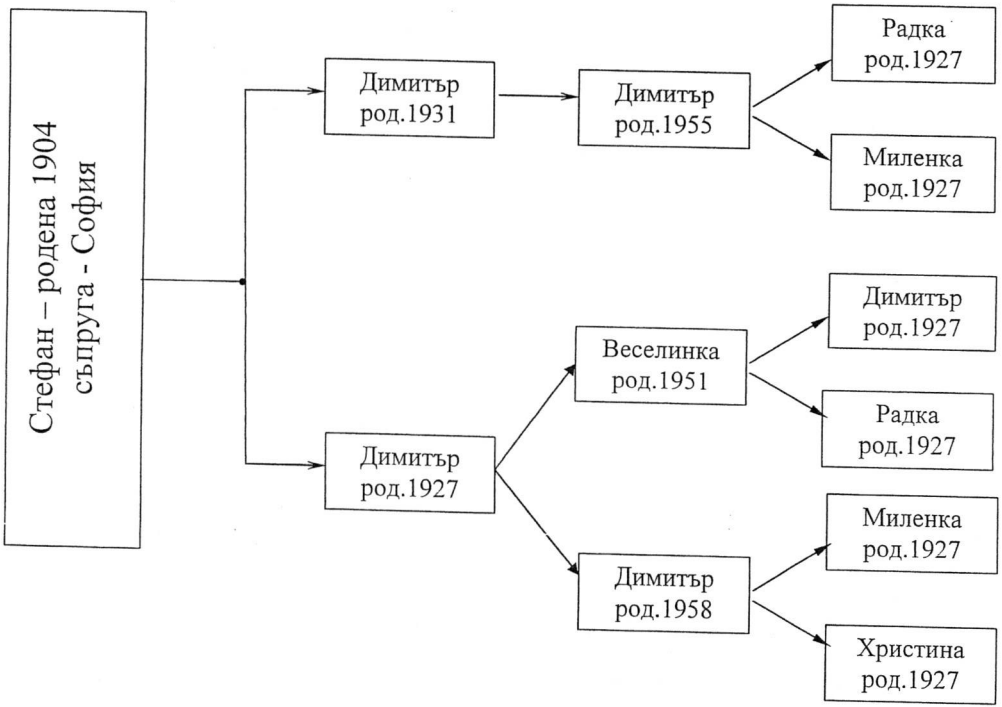
Иван – син на Светла (дъщеря Иван Панайотов)

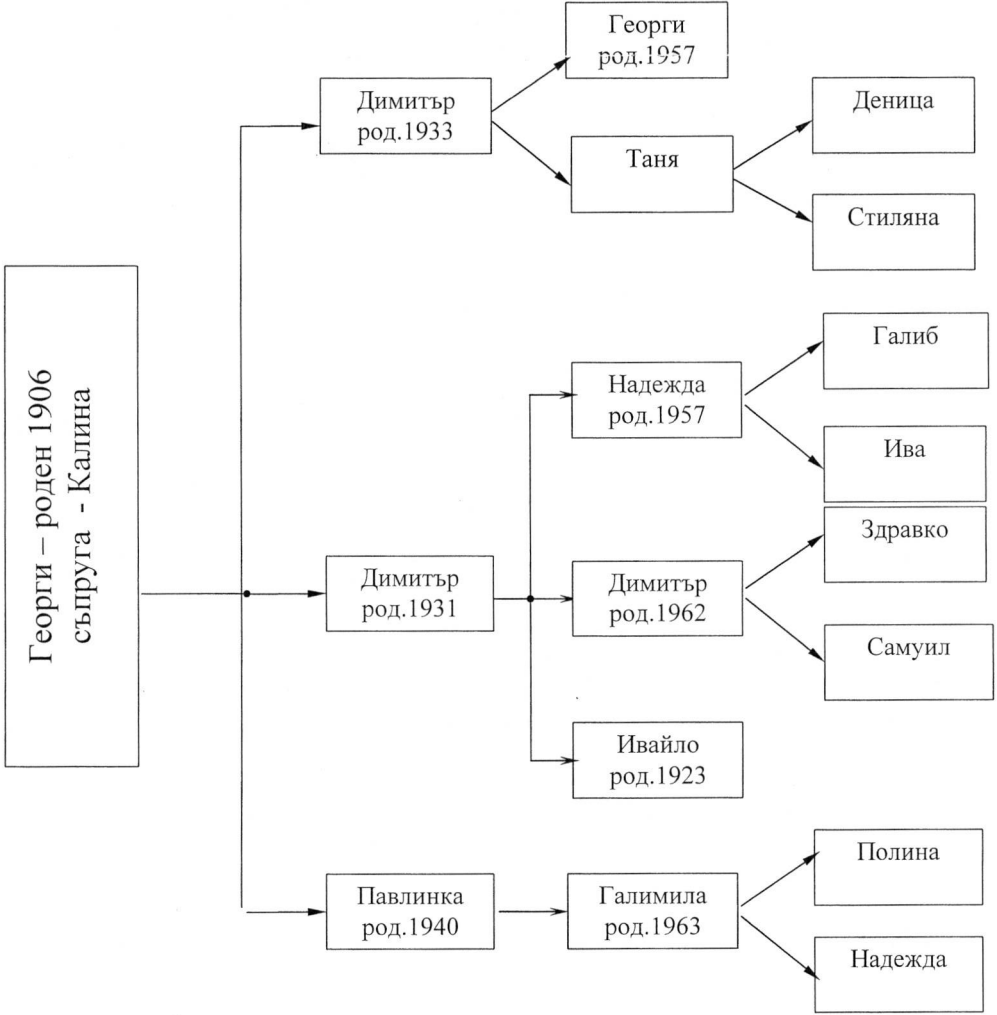

Герганка и Емил – децата на Керка Ив. Панайотова

Иван – роден 1901
съпруга Васила
Димитър
род.1927
Веселинка
род.1951
Радка
Миленка
Мария
род.1958
Христина
Никола
род.1931
Юлия
род.1955
Христина
Георги
род.1934
Борислав
Христо
род.1938
Иван
род.1964
Митко
род.1969
Христина

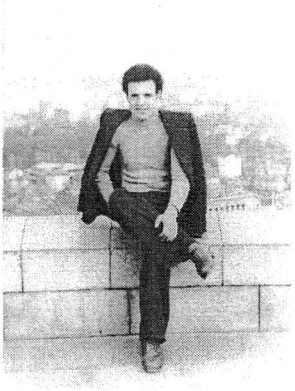

Мария – родена 1903
съпруг - Никола
Стоян
род.1919
Марийка
род.1944
Катя
Керка
род.1953
Ана
Димитър
Митьо
род.1921
Роза
род.1949
Милена
Живка
род.1954
Янко
род.1928
Здравка
род.1962
Румен
род.1965
Ивелина
Керка
род.1913
Георги
род.1957
Андрей
Марийка
род.1955
Весела
Александър

Стефан – родена 1904
съпруга - София
Димитър
род.1931
Димитър
род.1955
Радка
род.1927
Миленка
род.1927
Димитър
род.1927
Веселинка
род.1951
Димитър
род.1927
Радка
род.1927
Димитър
род.1927
Димитър
род.1958
Миленка
род.1927
Христина
род.1927

Георги – роден 1906
съпруга - Калина
Димитър
род.1933
Георги
род.1957
Таня
Деница
Стиляна
Димитър
род.1931
Надежда
род.1957
Галиб
Ива
Димитър
род.1962
Здравко
Самуил
Ивайло
род.1923
Павлинка
род.1940
Галимила
род.1963
Полина
Надежда

Кера – родена 1911
съпруг - Панайот
Димитър
род.1932
Иван
род.1938
Валя
род.1969
Пламен
род.1961
Керка
род.1968
Светла
род.1962
Митко
Кристина
Емил
Герганка
Иван
Пламена

Георги Ангелов Минчев

Роден през 1957 г. в с. Бориславци. Син на доволни и щастливи родители - Керка и Ангел. Един умен и успяващ млад мъж, стъпил здраво на земята, водейки с усет и умение бизнеса и живота на семейството си. Съпругата му - Вергиния Николаева Минчева - е родена през 1962 г. и е лекар. Тя има име и място сред харманлийци, сред родителите на съпруга си, сред близки и познати. Синът им Андрей Георгиев Минчев, роден 1985 г. в град Харманли учи в Американския университет в Благоевград.

Гошо завършва гимназия в Харманли и висше образование, специалност - физика в Пловдив. Президент е на своя фирма „Хранкомерс". Животът му е напрегнат, но значим и съдържателен. Родителите му имат своето място в ежедневието му. Намира време и за контакт, и за помощ на близки и приятели. Приятно е да разговаряш с този млад мъж, усмихнат, приветлив. Ерудицията му го прави желан събеседник и предпочитан приятел. Той притежава типични мъжки качества - решителност, борбеност, пробивност, рационалност. Съпругата му Вергиния е въплъщение на женствеността - нежна, мила, внимателна и чувствителна към болките и радостите на околните.

Марийка Ангелова Иванова

Дъщерята на Ангел и Керка е родена през 1955 г. в село Бориславци. Основно образование завършва в Бориславци и Маджарово, средно образувание завършва в град Харманли и висше - математика.

Тя се омъжва за Владимир Страхилов от град Марица, роден през 1952 г.. И двамата работят като учители. Той по музика, тя по математика. Имат две деца. Дъщеря им Весела е родена през 1977 г. Завършва висше образование по текстил и работи в книгоиздателство в София. Синът им Александър е роден през 1978 г. и завършва компютърно инженерство, а сега работи във Велико Търново към БНБ.

Имам усещането, че Мичето и Владимир са запазили личното си пространство и своята индивидуалност. Останали са такива, каквито са. Това ме кара да мисля, че ще им бъде интересно заедно, че ще се преоткриват и доопознават цял живот.

Здраве и успехи, семейство Иванови!

Братята Димитър и Христо Сертеви
със съпругите си Росана и Елена

По спомени на Димитър Иванов Сертев

„ Най - топли и задушевни разговори се водеха край огнището и на софрата. Татко даваше разпореждания какво да се прави на другия ден. Разбрал какво ще върши през следващия ден, всеки се примъкваше по-близо до огнището, за да слуша татко, който ни поучаваше със съветите си:

- Деца, запомнете! Прокопсия има само в онова семейство, където има задружност, честност, доверие. Мързеливците, лентяите, двуличниците никога няма да бъдат на почит и уважение. Едно семейство, за да прогресира, трябва да бъде съставено от упорити, трудолюбиви и находчиви хора, за да се радва на авторитет сред обществото.Човек трябва, движейки се сред хората, да преценя хубавото у тях, да го приема и да го запазва за себе си....

Татко спираше, въздишаше и започваше да говори за сиромашията, недоимъка.

- Сами виждате колко е труден животът. Ако можете сами да направите нещо за себе си , идете някъде да си изкарвате

хляба! - сълзите му се търкулваха по скулите и той бързаше да се обърне назад, да не го видим, че е изпаднал в отчаяние пред невъзможността да свърже двата края."

Най-големият син - Димитър - е роден през 1927 година в село Бориславци. Заедно с Русана - кака Русана, на чиято сватба с бати Митьо бях зълва, създадоха едно спокойно и добро семейство и отгледаха дъщерите си. Веселинка е родена в с.Бориславци през 1951 год. Завършва основно образование в Бориславци, средно - в Хасково, в текстилен техникум. Създава семейство с Иван Минов от с. Еленово, Новозагорско, където живеят. Имат две дъщери :

Радка е родена през 1983 год. Завършва средно образование в Нова Загора. Работи в заведение. Омъжена е за Ненко от Нова Загора, който работи като шофьор. В момента е в Гърция. Имат дъщеря Меги, родена в 1993 година.

Другата дъщеря е Миленка. Родена е през 1974 год. Завършва средно образование и работи в книжарница. Омъжена е за Младен от Нова Загора - завършил ветеринарен техникум, но работи в кабелна телевизия. Миленка и Младен имат син - Алекс - на 6 години.

Втората дъщеря на Димитър и Русана е Марийка. Родена е през 1958 в с. Бориславци, където завършва основно образование и средно в град Хасково. Омъжена е за Минко от с. Малево. Той работи в строителството. Марийка работи в „Социални грижи" - сега е пенсионерка. Живеят в Димитровград. Имат дъщеря - Христина, родена през 1977 год., която завършва средно образование и работи в шивашка кооперация. Тя има двама сина - Деян на 6 год. и Мирослав на 3 години.

Семейството на бати Митьо и кака Русана е здраво и задружно. Те са неразделни. Бати Митьо е стожер на семейството и здраво рамо на съпругата и дъщерите си .И до днес дали в град Маджарово, където имат апартамент или в

с. Бориславци, където имат къща, те са все заедно и често са с магарето и каручката. Помня сватбата им. Аз, детето на 13 години, трябваше да меся пита за сватбата. Но пък ми беше много интересно, когато за първи път отидох в селото на кака Русана - Брусевци. Малко селце, кацнало на един връх и отвсякъде гора, красива гора. Къщата им, както и всички къщи в селото, беше малка и спахме на земята всички -гости и домакини. Какво би било, ако мога отново да отида да видя това китно селце!

Бати Митьо е работил 8 години като полевъден бригадир, две години като касиер на ТКЗС в с.Малки воден, четири години като магазинер в гр.Маджарово, четири години в заведение за обществено хранене, въоръжена охрана в склад за взривни материали. Кака Русана е работила петнадесет години в ТКЗС в с.Бориславци. В Маджарово е работила заедно със съпруга си.

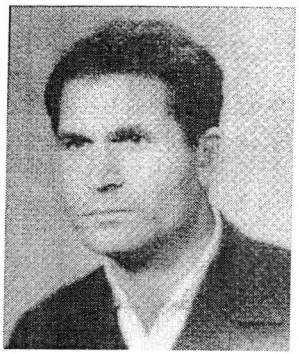

Никола Иванов Сертев - главен редактор на вестник „Димитровградска правда".

Работата му бе изключително отговорна, но той я вършеше от сърце. Син е на бедни родители, майка-сляпа, но дала остър поглед на сина си. Поглед -многопосочен и точен. В родното си село Бориславци е един от първите комсомолци. Работи активно в обществения живот на селото. Образованието си получава задочно и като главен редактор на

вестника работи много съвестно и успешно. Той бе име и в родното си село, и в Димитровград. С пример и думи завеща на дъщеря си Юлия да постига всичко в живота си с труд, защото това е ценната победа. Да не се увлича от лесните пътища в живота. Мързелът и безотговорността са двете най-страшни неща в живота, които не бива да се прощават. Дъщеря му е жена с характер, не се примирява с нещата, с които не е съгласна. Смущава с прекалената си директност, но е откровена и не е задкулисен човек. Завършва българска филология.

Смъртта рано отне амбициозния, можещия Никола Сертев, но бориславчани никога не ще го забравят, а най-малко родът Сертеви, от чийто корени е издънка.

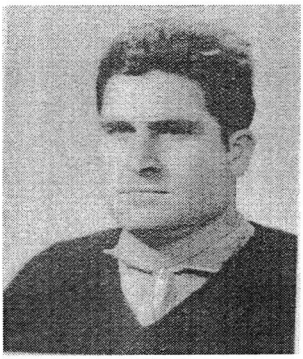

Георги Иванов Сертев - роден е през 1934г. в с.Бориславци, област Хасковска. Завършил е агро - икономика и едногодишен курс по журналистика към Висшата партийна школа при ЦК на БКП Филиал „Димитър Благоев"- гр. Пловдив. Работил е като редактор на вестниците „Маджаровец" в гр. Маджарово и „Факел" в гр. Каварна.

Написал е книгата „Величието на природата", където е предал мъдрата хармония в нея и много спомени - случки в живота си. От нея добиваме представа за усета, умението, живота и мисленето на автора. В „Разкази, очерци и пътеписи" е разкрил голямата си обич към СССР.

Съпругата му е завършила същия институт. В семейството му се ражда единствен син - Борислав. Хубаво име, нали? Надяваме се това хубаво име да се носи от още по-добър и отговорен син.

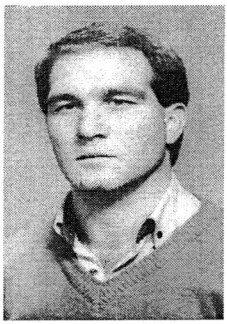
Здраве и успехи, братовчеде!

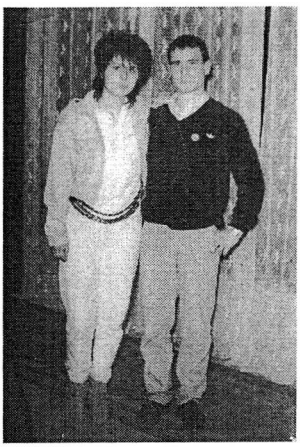
Христо Иванов Сертев - роден на 5.01.1938 година в с. Бориславци. Шофьор в ТКЗС и в мина Маджарово.

Какво би могло да се каже за него - прекалено добър, скромен и работен. Христо, или както го наричахме Итето, заедно със съпругата си се грижеше за своята майка.

Поддържаха къщата и направиха по нея много подобрения. Възпитаха и отгледаха много добри деца. Успяващи и по примера на родителите си сега се грижат за майка си, останала сама. Рано ни напусна Христо, добрият син, баща и съпруг. Всички жалим за него. Поклон, Ите! Никога не ще забравим усмивката и топлите ти думи!

Има двама сина: **Иван Христов Сертев** - роден на 18.09.1964 год. в Свиленград. Завършва ТМС в Хасково. Живее в Германия и работи като поддръжка на ел.техника. Много добро и находчиво момче. Парично е обезщетен.

Вторият син - **Митко Иванов Сертев** е роден на 20.01.1969 год. в Маджарово. Завършва минен техникум. Живее в гр. Хасково и работи като търговец. Със съпругата си Таня имат дъщеря - Христина, която е отличничка.

Елена Митева Сертева- съпруга на Христо. Работила е в дома за болни деца към ТКЗС /като детегледачка/ и в стола на мини Маджарово. Елена е кротка жена, добра съпруга, майка и снаха. Дълги години се грижеше за свекърва си, която беше сляпа.

Чичо Стефан

Широко скроен човек бе чичо Стефан. Намираше думи и време за всички - голям, малък, учен и обикновен човек.

Включен бе в обществения живот на селото. Един от създателите на кооперацията, един от първите членове на Партията. Не по - различна бе и неговата спътница в живота - чинка ми София. Тя бе фактор в селския живот - председател на Женското дружество и като такава е била делегат на конгреса на дружеството.

В семейството на чичо и чинка израснаха две деца - Златка и Гошо, които като тях и до днес влагат сърце и душа в живота на селото. Деца - гордост за родителите си, които навярно ги гледат отгоре и им се радват, както и на внуците си - Силвия, Стефчо и Миленка.

Поклон, чичо Стефане и чинке София!

Златка и Тодор с дъщеря им Силвия

Името на **Златка Стефанова Бойнукова** е значимо. Родена е през 1931 година в Бориславци. Завършила е гимназия в Любимец, институт по начална педагогика във Велинград, институт за детски учители в Стара Загора. Работила е в Димитровград, в Бориславци и в Маджарово. Тя е учителят в училището, обществениктът вън от него. И във времето на 60-те години и сега, тя е в центъра на

културния живот на селото. Имам усещането,че няма събиране в Бориславци без Златка Бойнукова. Това нейно умение да общува с хората с открито сърце се изграждаше с годините от съпруга й Тодор Георгиев Бойнуков, роден през 1931 година. Завършил е гимназия в Любимец и минен техникум в Хасково. Работил е като началник труд и норми в ТЕЦ Марица 1, и в Маджарово - като началник смяна в рудник.

Кой от Бориславци не помни неговия благ характер, неговия лек хумор, песните му и какво ли не! Мъча се сега да се върна назад в годините и да открия нещо негативно у бати Тодор, но не мога. У него нямаше негативи! Такава е и кака Златка, и ето - хармонията е налице! Дълги години те преживяха в разбирателство и това я съхрани, даде й енергията за разумен, съзнателен живот. И ето това е Златка - талисманът на рода ни и на Бориславци. Всички от сърце й желаем здраве и дълъг живот!

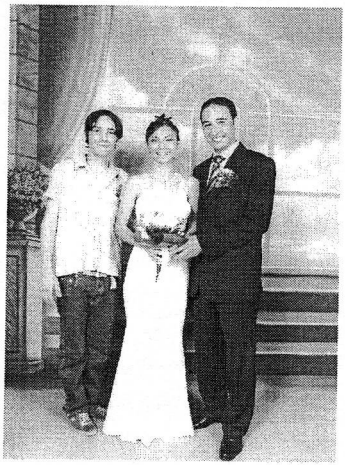

Силвия и Слави

От любовта и под грижите на сем. Бойнукови се роди през 1957 година и израсна единствената им чаровна дъщеря Силвия. Тя завърши гимназия в Димитровград и Висшия минно-геоложки институт в София, където срещна своя спътник в живота - Слави. Един институт, една специалност, еднаква работа в Рудозем. Винаги заедно. Силвия споделя: „Няма нищо истинско в живота. Всичко е измама. Единственото, което прави измамата истинска, е любовта. Това е любовта към съпруга ми. За нас истински ценното се намира в сърцата ни и там го търсим. Аз се вглеждам в очите му и знам, че не мога да живея без него!"

Слави и Силвия отгледаха и възпитаха двама синове - Мартин и Антон, родени през 1979 и 1986 година.

Мартин завърши висшето си образование - строително инженерство и като студент срещна съпругата си Здравка. И двамата работят в София. Мартин е изключително отговорен и амбициозен млад човек. **Антон** завършва понастоящем средното си образование в Димитровград. Родителите на тези синове се гордеят с тях и се радват на успехите им. На добър път, Силвия и Слави - дерзайте и успявайте!

Мартин, Здравка и Антон

Последовател на Георги Димитров Сертев е друг Георги - синът на брат му - чичо Стефан. Това е Георги Стефанов Сертев- Гошо. Човекът от следващото поколение, който е в сърцето на родовите празници сега. В по - ново време наследниците на рода Сертеви не изменят на традициите.

Георги Сертев е роден на 15.04.1936 год. в Бориславци. Работил е като шофьор на автобуси към ДМП и като подземен работник. Майка му - София е родена през 1905 год. в Сюит, а баща му-Стефан, е роден в Коджа бунар през 1904 год. Съпругата му - Величка Стоилова Сертева е родена на 21.02.1940 год. в с. Горно поле. Завършила Икономически техникум, специалност счетоводство, и е работила 32 години като счетоводител към ДМП Маджарово. Дъщеря им - Миленка Георгиева Баланова е родена на 4.09.1969 год. в гр.

Харманли.Завършва висша икономика и педагогика, развива соботвен бизнес. Има две дъщери-Петя, родена на 16.02.1986, и Софи - родена на 19.09.1991 година. Съпругът на Миленка - Вълчо Петров Баланов, е роден на 10.07.1967 год., завършил е висша икономика и има собствен бизнес. Синът на Георги и Величка - Стефан Георгиев Сертев, е роден на 28.08.1961 год. Завършва механотехникум - електрически централи и мрежи - и работи по специалността си. Има две дъщери - Виолетка, родена на 4.06.1983, и Галя- родена на 12.04 1986 година. Съпругата на Стефан - Даниела Тенчева е родена на 14.09.1962 год. Сега работи като инкасатор към енергоснабдяване.

Хармониката на Георги Сертев - той от ранно детство храни любов към музиката и свири както български хора и ръченици, така и валс, и танго. Нямаше събиране в клуба без участието и хармониката на Гогата. Изпълняваше желанията на всички. Спомням си, празнувахме в село 50 години на набор 1937, но организаторите не бяха предвидили музика. И кой мислите ни спаси? - Гогата! И то без никакви уговорки. Получи се чуден празник!

На един Стефановден бяхме на гости у тях, у чичо Стефан. Бяхме аз със семейството ми, това на сестра ми, майка ми и баща ми. Бяха песни, смях, игри, почерпки... Баща ми беше във възторг от уменията на Гошо да свири и играе и спонтанно извика : „- Бат Стефане, това е дете чудо! Омая ме!"

Той е добър човек, намира подход и теми за разговор с всеки. Прекрасен животновъд, който и сега отглежда животни в двора си.

Бориславци е неговият свят и до днес. Няма местенце, което да не познава, няма мероприятие, в което да не се включва. Под крилото му спокойно живеят и съпругата му, и семействата на децата му, които са щастливи да прекарват в дома на родителите си празници и почивни дни.

Семейство Баланови

Милена и Вълчо са две приличащи си и допълващи се души, които живеят в хармония и взаимна подкрепа. Тя е емоционална и чувствителна, впечатлява се от малките неща в живота. Милена е жена - съчетание от идеалист и реалист. Романтична и мечтателна, но здраво стъпила на земята, с което пасва напълно на Вълчо. Имат собствен бизнес, в който участва със сърцето си.

Милена е свръхотговорна личност. За нея е от изключителна важност близките й да са щастливи и да се чувстват комфортно. За всичко се уповава на Вълчо, който е стабилен и уравновесен. Той е естествен и земен човек. Всеки от тях намира в другия онова, което му липсва, а нима това не е ключът към хармоничните човешки отношения.

Имат две дъщери - Софи и Петя. Софи е родена на 19.09.1991г., а Петя - на 16.02.1986г.

Милена завършва висше образование - икономика и педагогика, а Вълчо - икономика.

Дерзайте и успявайте, мило семейство!

По мои спомени

Помня и ще помня своя мил баща до края на дните си - среден на ръст, с побеляла коса и бляскави очи. Дори и зимно време ръцете му бяха силни и горещи. И до днес сякаш чувствам неговата топла прегръдка. Даже и когато изглеждаше много уморен, той, с грейнали очи, намираше тема за разговор, за да

успокои себе си и семейството си. Никога не се оплакваше от несгодите, а сякаш те го подтикваха да бъде още по-упорит, да се труди всеотдайно, за да успява. И така благодарение на неговото трудолюбие и честност, нашето семейство се утвърди като семейство с традиции и с авторитет.

Татко можеше да прави всичко, свързано със земеделието. Той беше стожер в семейството ни. Отговаряше за всичко и всички и всяваше сигурност и спокойствие у нас. Това не липсваше и у мъжете в останалите семейства Сертеви □ Иван Сертев и Стефан Сертев.

Спомени на Павлинка Митева - дъщеря на учителите Минка и Митьо Тодорови - кумове на Георги и Калина Сертеви

В спомените от детските ми години най - скъпи са ми тези от родното място. Всичко, което съм видяла за първи път, е тук. Тук съм родена, тук съм израснала и всичко ми е свидно и мило! Като ден днешен си спомням игрите на хорището с децата, големите хора по празниците, коледуването, лазаруването, заговяването и какво ли още не.

Винаги обаче ще си спомням хората в селото - хора, събрани от прокудените си родни места, създали нови домове и семейства, хора - работливи, честни, всеотдайни в общоселските дела.

Нашето семейство нямаше никакви роднини в селото. Майка ми е от Стара Загора, а баща ми - от с. Зимница - Казанлъшко. Тук обаче всички ни уважаваха и с всички хора от селото общувахме.

Баща ми беше кум на две семейства - те ни бяха и най - близките роднини в Бориславци.

Искам да ви разкажа за семейството на Георги Сертев, оставило светла диря в спомените ми.

В дома на тези скромни, сговорчиви, отзивчиви хора цареше чистота и ред. Къщата им - варосана, а подовете - измазани с червена пръст, хасърите - бели, саръците им - с тютюн наредени, дворът - преметен, а за животните - агнета, ярета, кокошки - отредени места. Кога успяваше кумицата Калина да чисти, да пере, да тъче - не знам, но и децата й бяха винаги спретнати и чисти. За всеки Великден у нас се шиеха роклички за момичетата по градски кройки, извадени от „Вестник на жената". За всеки празник се спазваха традициите - на Заговезни - да се иска прошка, на Великден - да се донесат червени яйца и т.н.

Много обичах да ходим у тях на гости - всички насядали на земята на шарени тъкани възглавнички, а храната - баници, колаци, печено месо и обезателно саралии с петмез - се сервираше на тъкани месали.

Кумецът Георги беше организиран и отговорен човек. Интересуваха го общоселските дела. Той беше и един от деятелите за кооперацията.

Много често отивах вечер в кръчмата да го викам за вечеря - почти винаги съм го сварвала заедно с другите хора да говорят какво ще се прави, как ще се направи - изобщо да се обсъждат общите за селото въпроси.

За мен беше и си става много ярък споменът за строежа на училището - как се носеха камъни, как се правеха тухли на реката и каква радост беше, че има ново училище, построено с труда на всички.

Кумецът имаше особено отношение към нас, децата. Обръщаше внимание на всеки, изслушваше желанията ни и ги изпълняваше. В един хубав юнски ден ни качи 6 - 7 деца в каруцата и ни заведе да копаем тютюн до Цикоровата воденица. Колко работа сме свършили - не знам, но цял ден

ни е търпял! Още по - забавно беше по време на харман. Диканите се дърпаха от коне и те летяха над житните стебла, а за нас - децата - това беше най - голямото удоволствие /по - голямо от това да стоиш пред телевизора/ . Не чух от него никога навикване, повишаване на тон, забележка.

Бяха минали повече от петдесет години от това време. Имах възможност няколко пъти от село Долни Главанак да ходя до Бориславци. Отсядах, разбира се, у семейство Сертеви. Все едно, че се връщах в детството си - пак виждах чистата къща, пак около мен бяха приветливите, любезни и грижовни хора! Всяко нещо е на мястото си - чисто, спретнато. Най - фрапиращо за мен обаче си оставаше отношението между кумеца и кумицата - от пръв поглед се чувстваше уважение, внимание и силна любов - запазени повече от половин век!

Спомени на Павлинка Сертева

С брат ми Митьо бяхме много, много близки. Той не беше от хората, които говорят много. По свой си начин, без думи, умееше да изрази онова, което чувстваше. Тих, скромен, честен, работлив. Каквото и да кажеш за него, трябва да е добро - защото другото няма да е вярно. Имаше силно развито чувство за хумор. Още от малка все се въртях около него. Той ме научи как да се подписвам /министерски/. Много хубаво завърташе буквите и това му доставяше удоволствие. Много са спомените ми с него - голям имитатор беше и непрекъснато ме разсмиваше. А колко хубав беше! Беличък,

със сини като езерца очи. Най - хубавият батко. Винаги чист и спретнат, с небесносини ризки и очите му ставаха още по-сини. Играеше футбол, пееше много вярно и хубаво. Доста усилия ни струваше, докато го накараме да пее. Но запееше ли, удоволствието беше върховно. А мен все ме караше да играя ръченица и кючек. Хоро играеше хубаво, красиво, толкова го харесвах, че непрекъснато се мъчех да го имитирам и успявах. Учеше ме да се боря. Веднъж ме накара да се боря със Стойчо, като преди това ме научи как да му слагам ченгел и да го повалям. Той се въртеше около нас и ме подкрепяше: "Ха, така, Лине, браво!" - аз го победих и той полудя от радост. Дълго време след това подиграваше Стойчо.

Войник беше в София и през една студена зима мама му пращаше колети с пържоли, баница, курабийки и други неща, а аз ходех в село Малки Воден да го изпращам, и то с желание, без да мрънкам. Много радостна бях, че ми пишеше писма

Най - дълго бяхме заедно / денонощно/ дванайсет дни, когато беше в болницата. Много неща си казахме и много неща сподели брат ми с мен. Като ангел - спасител ме гледаше с тъжните си сини очи. Аз умирах от болка, че не мога да му помогна. Колкото като млад беше шеговит, весел и засмян, толкова с времето се променяше, стана затворен, разтревожен и не намираше смисъл да говори. От що ли???

Безкрайни са спомените ми с него. Мога да пиша още, но накрая казвам само :

„ Почивай в мир, мили батко!"

В тази поредица от спомени искам да изразя чувствата си към мама и тате.

Баща ми - човек - легенда - умен, мъдър. Това, което е той, не може да бъде никой друг. Честен - пословично честен, трудолюбив, предан, искрен, естествен, земен, истински. Той

е човекът, за когото единствен мога да кажа със сигурност, че ще мине през купчина злато и след като не е негово, няма да се наведе да грабне, да си вземе и едно кюлче. А за способностите му какво да кажа - нямаше нещо, което да не може да прави - да поправи колата, да поправи кошулите на добитъка, да строи, да маже, а със земеделската работа се справяше безупречно и навреме.

Мама - нежна, плаха, мила, крехка. Отлична къщовница, знаеща всичко : да преде, да плете, да снове, да вдява, да тъче, да прави най-вкусните баници. Пословична чистница. Съдовете й скърцаха, нищо че липсваха сегашните препарати. Чувстваше се сигурна и спокойна с такъв стожер като баща ми. Работлива като пчеличка. Изказваше мнение, но решенията вземаше баща ми. До края на живота им бяхме свидетели на чистата и истинска любов между тях. Баща ми се гордееше с мама, а и тя с него, но имаше защо. Живеехме радостни, спокойни и щастливи под грижите на двамата ни родители. Мама беше романтична душа. Пееше и рецитираше много хубаво.

А какво е Павлинка за мен?

Павлинка, сестра ми, е отговорна личност. За нея най - важното е в дома й близките да се чувстват комфортно. Зависима от това свое желание, тя е жена, обърната най □ вече към децата си. Емоционална и чувствителна е. Въодушевява се от всичко, което е присъщо за всяка истинска жена и майка - малко дете на улицата, хубав филм…

Тя е жена с такт. Най - хубавото нещо в живота й е дъщеря й Галимила. Тя, заедно с Борислав създадоха семейство с две прекрасни дъщери - Полинка и Надя - нежно, чувствително момиче с чиста душа и топъл глас.

Желая здраве на всички!

Бате, не мога да не пиша за милия ти и първороден син - Гошо. Георги, носещ името на дядо си Георги, който беше човек - легенда, умен, мъдър, с пословична честност, трудолюбие. Имам усещането, че давайки името на първородния си внук, баща ни му е предал и много от своите качества.

Гошо беше много добро дете, което се раздаваше за всички - близки и приятели. Раздаваше се безрезервно, усещайки сякаш, че времето му изтича...

Отиде си много рано. Бог го прибра при себе си, защото има нужда от такива чисти души за ангели.

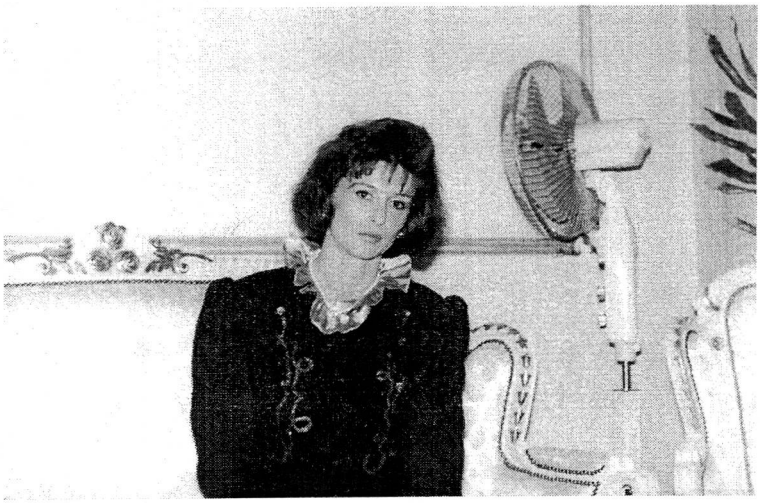
Остана Таня - единствената ти дъщеря, която даде твоето име на първородната си дъщеря - твоята внучка - Деница. Да се надяваме, че освен името ти, бате, тя е наследила и твоята доброта, както и втората ти внучка Стилияна.

Към децата си

Към вас се обръщам, мои мили деца. Вие не знаете суровите дни на моя младежки живот. Днес имате много повече от нас. Имате всичко - дръзки мечти, много открити пътища. Отдайте своите сили и младежки огън, за да бъдете истински щастливи. Не се поддавайте на дребни желания. За да бъде светът, в който живеете, променен, бъдете смели творци!

Аз не усетих, не разбрах как бързо пораснахте. И вече стоим аз в края, а вие в началото на земната пътека. Но дълга и дълбока е житейската бразда. Стръмни върхове, скали, остри завои излизат внезапно. Показва се нерядко и адска бездна.

В живота понякога летиш, понякога падаш и ставаш. Затова на човек му трябва верен другар с голяма обич. Приятели има много, но за свирепите бури, безмерната злоба, дългата зима и безкрайните нощи е нужен другар в живота с много любов, със сигурно рамо. Уморена глава да положиш и с него в пътя неравен да продължиш. Двама по - лесно покоряват върховете и успяват в живота. Надявам се, че го имате.

Аз, Митко, пиша за сестра си Надя

Малко хора имат щастието да имат такава сестра като моята. Умна, смела, упорита, силна, решителна, любяща и амбициозна. Тя, моята сестра, ми беше пример за акуратност, ред и трудолюбие. Изпитвах неудобство, когато погледнех дори в ученическата й чанта и видех колко е подредена, а аз в моята намирах трудно химикал или молив. Беше ми неудобно да седна на бюрото да работя, когато тя преди това го е оставила в абсолютен ред. Ред имаше и в разпределяне на

времето й през деня. Тя нямаше празно време и затова летяха шестиците в бележника й. Беше ми чудно, че майка ми се притесняваше дали ще бъде приета в Медицинската академия. Аз бях убеден в това. Та как може моята сестра,завършила с пълно отличие, да не бъде приета. Това, и още много бе тя, сестра ми, в детството и юношеството ни, когато растяхме и живеехме заедно. Днес лицето й са дъщеря й Ива - родена на 25 октомври 1984 г. и завършила висше икономическо образование и магистратура в Лондон - финансово дело и синът й - Галип, роден на 30 октомври 1983 г., завършил висше образование хотелиерски мениджмънт.

Мечтателка

На Надя

Навън е нощ. А ти защо не спиш?
Какво сънят ти гони от очите?
Надвесена над масата седиш.
Мечтаеш пак и нямат край мечтите.
Нима с такава орис си орисана,
мечтите ти без пепел да изгарят?
Навън е нощ. А ти не спиш. Защо?
Какво сънят ти гони от очите?
Кураж ли ти не стига или що,
за да превърнеш във дела мечтите?

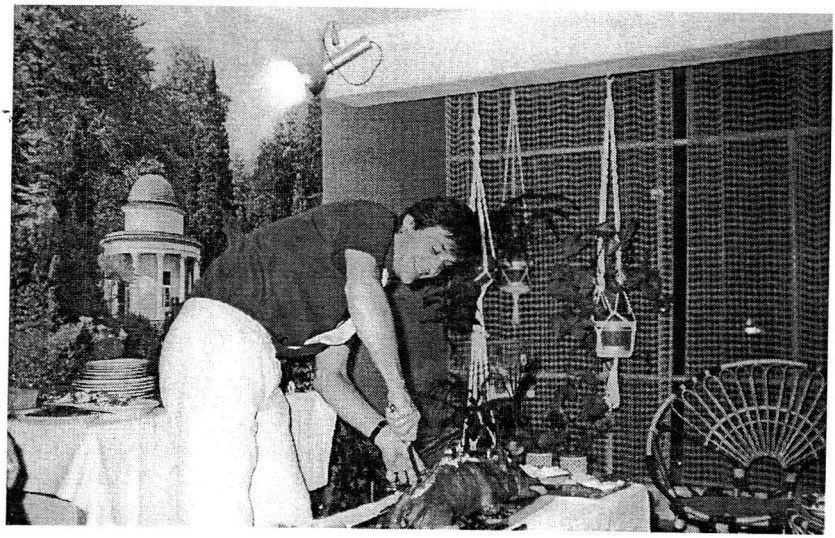

Галиб

Ето моето послание:
доброто да лежи в сърцето ти!
Усмивка да краси лицето ти!
На всякакви лъжи, злини,
отвръщай само с добрини!
Навсякъде бъди вежлив,
дори бъди и срамежлив!
Завет е туй от векове -
да бъде пак за векове!

Не си отивай
На Ива

Не си отивай! Вън е още тъмно.
Не ме оставяй сам до сутринта!
Навън, когато и денят разсъмне,
аз не познавам скръб и самота.
И в тоз свят голям не съм самичък,
частица съм от него, той е с мен.
При мен не е любимото момиче,
но аз се чувствам окрилен.
Нали ще дойдеш пак
и няма да съм сам,
и няма да си тръгнеш,
ще бъдеш тук завинаги при мен.

Димитър - Митко

Име свято - на св.Димитър. Име, дошло с раждането му, с първата глътка въздух и първия вик. Име, дадено му от човек, пред когото трябва да се преклоним - дядо му по бащина линия. Дядо му, образец на честност, всеотдайност и любов към деца и внуци. Дядо му, който за миг не се поколеба за името на внука си, продължаващ рода, за миг не допусна, че има друг вариант.

В 4 часа призори, събужда съседите си с почерпка и думите „Роди се Митко!" Аз, майката, благодаря за прямотата, силата и волята на този човек, дядо на сина ми, за твърдостта, че той, внукът му, трябва да бъде Димитър.

Да! Роди се Димитър. Човек не по-малко умен, честен и упорит от този, чието име носи. Носи го заслужено и ако дядо му можеше да го види, би се гордял с него. Би се гордял и със синовете на своя внук - Здравко и Самуил.

Димитър е земен, устойчив и със зрял характер. За източник на силите си приема своите принципи, което

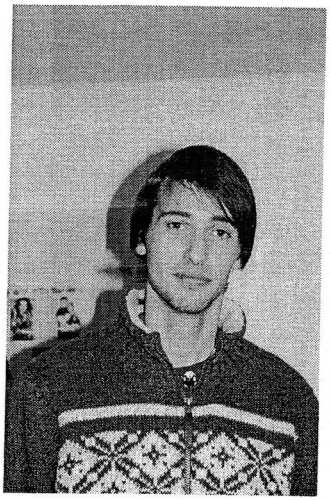
означава, че е последователен и твърд в решенията и постъпките си. Със своята сила и мъжественост уравновесява синовете си Здравко и Самуил. Димитър е вътрешно неспокойна, творческа личност и е в постоянно търсене. Умее да се наслаждава и на малките неща, на малките радостни мигове в своя живот. Амбициозна личност е.

Забързаният свят, в който живеем, и различните пътища, които извървяваме всеки ден, ни носят хиляди изненади. Но трудностите, с които трябва да се бори Димитър, за да ги преодолее, го правят по-упорит, по-уверен, защото удоволствието да успееш не може да се сравни с нищо. Никой не може да го отклони от пътя, да осъществи превърнатата мечта в цел, защото тогава той лети и животът му е осмислен.

Дерзай сине, бъди здрав и успявай!

Димитровден

Привет, сине!
Ела, седни при мене!
И нека да се чукнем с пълни чаши
за твоя имен ден,
за щастие,
за бъдещето твое,
да бъдеш жив и здрав!
И твоите мечти
да бъдат волни птици полетели!
Младежките ти дни
тъга да не помрачи!
Навсякъде успехи да печелиш!

Здравко

„Ако може някой да надникне в душата ми, ще види , че в нея има спокойствие и увереност. Увереност, че пътят, в който съм тръгнал на обучение и усъвършенстване, е най-точен, най - верен. Когато човек има тази убеденост, той е спокоен, в мир със себе си е и по този начин успява - убеден съм в това!" - споделя Здравко.

Здравко - моят внук, има много мечти и далечни цели. Бори се да ги постига постепенно, поетапно. Убеден е, че това е пътят. Радвам се , че има своя сентенция - **да бъде себе си,** да не се нагажда, да не бъде нечия половинка, а едно цяло - **той**. Вярва, че ние не сме господари на чувствата си и не се разпореждаме с тях, а те с нас. Естествено, на 20 години е, във възрастта на чувствата, на любовта.

Човек напредва и става личност, когато има собствена позиция, знае целите си и се бори за осъществяването им, независимо от препятствията и трудностите. Проблемите, Здраве, са като стени. Отначало стената е малка и ако не разрешиш проблема навреме, стената расте и става трудно преодолима.

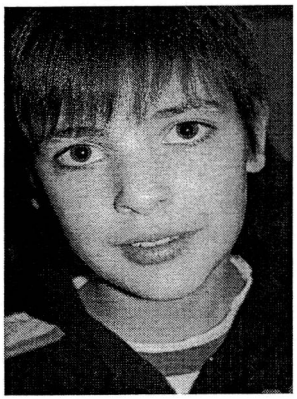
Здравко, на когото имам щастието да бъда баба, е прекрасен младеж с чиста душа, сърдечен.

Ето и стиховете, израз на чувствата на младежите на неговата възраст :

На нея

С какво да те сравня!
Избирам образ точен
и бие в слепоочието
един разцъфнал мак
и галено ми срича,
че той е твоят свят.
И колко ти прилича!
Но пак съм притеснен,
че правя те сравнима
със цвете в кратък ден.
А искам да те има.
С какво да те сравня?
И ровя пак в букета
с най - хубави цветя.
Но нещо ми просветна.
Подавам ти ръка.
Променяш ме така,
че с теб сравнявам всичко.

Самуил

Днес е 4 ноември 2007 г.- рожден ден на десетгодишния Самуил. Убедена съм, че душата му прелива от радост. Голям празник за ученика от пети клас. Как ще мине празникът с приятели, роднини и най-вече с любимия батко Здравко, дошъл специално за празника ми чак от

Виена, макар и само за пет дни? Присъствието на батко е най - големият подарък за него.

Самуил е дете с възможности и то най □ вече в областта на математиката.

Дерзай, мило внуче, труди се, защото само с труд се успява. Ти можеш, убедена съм!

Сами, в земята няма имане зарито. Има труд, има цели и мечти. И да ти е трудно, и да падаш, стреми се към върха мечтан!

Няма случай, в който бездействието да изведе човека на добър край. Запомни!

Обичам те!

Спомени на Надя за Ивайло

Малкият ми брат Ивайло…

„Ако трябва да започна отначало, пак ще изпълня живота си с музика." Музиката за него е свято нещо, тя е дадена от Бога. Винаги съм знаела, че музиката е най-възвишената проява на човешките чувства. Хората, които се занимават с музика, гледат към светлата страна на живота.

Много мога да пиша за него. Без усилие бих направила това. Той е брат ми, който има голямо сърце и в него сме намерили място всички - но и неговото място в нашите сърца е голямо!

Когато се съберем всички, брат ми Димитър със семейството си, аз с моето семейство, той е центърът. Към

него са отправени погледи, въпроси. Не мога да се нарадвам на усмивката му. Усмихнат разговаря, шегува се. Имам усещането, че той не може да изкрещи, да се скара или да допусне някой да направи това. Нямам детство с него, защото разликата в годините ни е голяма. Той порасна, стана известен музикант и всички се гордеем с него. Където и да съм, заговоря ли за него, наред с много други случки в живота ни, ми изплува една, която звучи като нещо невероятно, но е факт.

Ивайло беше в 12 клас. По традиция всички ученици в средно музикално училище „Христина Морфова" гр. Стара Загора, ходят на уроци при преподаватели от Музикална консерватория София за подготовка за кандидат студентски изпит. През втория семестър на 12 клас и брат ми ходеше на уроци по контрабас при проф. Николов. Един ден, докато бил на урок при професора, в сградата на консерваторията се провеждал конкурс за инструменталисти - професионалисти. Председател на журито, което било международно, бил деканът на Виенската консерватория. Професор Николов помолил да чуят един дванадесетокласник и да си кажат мнението за подготовката на българските кандидат студенти.

На такъв конкурс, но не за да се конкурира с останалите, засвирва брат ми. От всички контрабасисти □ професионалисти, журито спира избора си на него. Когато той казва, че не може, защото ще бъде кандидат студент □ председателят на журито, слага ръка на рамото му и казва: „Ти, момче, ще обходиш света с този оркестър и ще бъдеш студент в Музикалната академия във Виена!" Невероятно е, но това вече е факт! Сега малкият ми брат е известен музикант и с конкурс спечели място във Виенския симфоничен оркестър. Здраве и успех, брат ми!

Семейството на Панайот Димитров Мандарлиев

Роден е през 1910 година. Бил е учредител на ТКЗС. Починал много млад - на 47 годишна възраст. Съпругата му - Кера Димитрова Панайотова е родена през 1911 год. и е починала през 1965 год.

Първото родено дете в семейството на Панайот и Кера Мандарлиеви е Димитър Панайотов Мандарлиев /1932 год./ Работил е известно време като звеновод в ТКЗС. През 1957 г. Димитър заминава бригадир за Узбекистан, заедно с Христо Чолаков, Никола Ангелов Коджабоюков и др. Отговорник на Хасковския отряд е Иван Беломорски. Сборният пункт е Димитровград и оттам с влак до Варна. От Варна с кораб до Украйна, до Батуми. Оттам с влак до Тбилиси и после до Баку на Каспийско море. С кораб до Балтийско море, което в момента е замърсено с петрол. Температурата стига до 55 градуса. Оттам след три дни пътуване стигат до Сър Даря. Настанени са в кирпичени къщи и работят в строителството и прибирането на памук, различен от нашия. От 1 дка се получават от 270 до 320 кг.

В памуковите плантации на Узбекистан среща съпругата си Недялка Вангелова Мандарлиева. След две години и половина се прибират в България и започват работа в

Маджарово - той като ел. техник, а жена му като кранистка във фабриката до пенсионирането им. Имат син и дъщеря.

Синът, Пламен, е завършил полувисше образование - двигатели с вътрешно горене, а впоследствие и висше образование по право. Работи в полицията в София, където и живее.

Женен е и има две деца : Митко, който е роден през 1995 год. и Кристина – родена през 2004 год.

Пламен е силен и успял човек, радващ се на професионални постижения, а също така галантен и нежен мъж. Изключителен баща и всеотдаен съпруг, умеещ да поддържа пламъка дълго време. Опора на семейството си, на мама и татко, а и тяхна гордост. Удоволствие е да се говори с Пламен, да се контактува с него и затова всички роднини го обичат и споделят най-добри чувства към него.

Дъщеря им, Валя, има двама сина : Андон-роден в 1994 год. и Стефан - в 1997 год. Живее и работи в Хасково.

Иван Панайотов Димитров - роден на 26.07.1938 година в Бориславци - е второто дете в семейството на Панайот и Кера Мандарлиеви. Работил е в Маджарово в извоза, а след това към съвета като дежурен телефонист. Негова съпруга е Елена Ангелова Димитрова, родена е на 24.11.1940 год. в с. Момина клисура, Пазарджишко, където получава и основното си образование. Имат две дъщери - Светла, родена на 20.07.1962 год. в Маджарово. Основно образование завършва в Маджарово, а гимназия - в Белово, където работи в шивашка фирма. Омъжена е за Димитър Петков Димитров - роден през 1958 год. в село Сеноклас. Завършил средно образование в Хасково, работи в строителна фирма. Имат две деца: Пламенка - родена на 14.10.1982 в гр.Хасково. Студентка е в гр.Кърджали, педагогическа специалност. В момента е на бригада в Англия за усъвършенстване на английския език. Иван - роден на 13.01.1988. Завършил средно образование в Хасково и работи с баща си. Още от детската градина участва в танцов състав, с който е обиколил много държави в света.

Керка е втората дъщеря в семейството на Иван и Елена. Родена е на 21.031968 год. Завършва средно образование в Хасково. Работи в Тополовград, откъдето е съпругът й - Станил Георгиев Станилов, роден на 21.04.1965 год. Той работи към мини Ковачево. Имат две деца : Герганка-родена на 30.04.1989 и Емил, роден на 27.08.1990 год. И двамата понастоящем са ученици в средно училище в Тополовград.

Четох разказа „Някога на село" от Георги Иванов Сертев. Силно ме развълнуваха, а предполагам, че и много родители

биха се развълнували от споделените мисли по отношение на връзката родители - деца.

Ето думите на дядо Никола Белкин:

„- Обичта към родния праг, сине, се предаваше в мига на раждането. И за да остане човек верен на тази обич, още край огнището, бабите отрязваха пъпната връв и я потулваха в бащиния дом. Детето се откъсва от утробата на майката, но никога де не се откъсва от родния дом, от първия покрив. Доскоро тази тайнствена връзка държеше хората към родовия корен. А сега и този оброк не помага! Забрави ни той, нашият син! Там сте заедно, поговори му. Кажи му, че нищо не искаме от него. Само малко уважение. Един път в годината поне да дойде с децата, да им се порадваме.

Буца заседна на гърлото му и старецът не каза нито дума повече. Отмина, потропвайки с бастуна си.

Продължихме да стоим, но на всички ни беше тягостно от думите на стареца. Мълчанието наруши Христо - дядо Кировият син:

- Наистина, колко малко искат от нас родителите ни! А ние, задъхани в това динамично и забързано време, какво им даваме? Нищо! Дори родните ни къщи се рушат. Не дохождаме при тях, на внучетата си не могат да се порадват. А и пъпната връв - онази тайнствена връзка, за която говореше дядо Никола - връзката с родовия корен, като че ли я няма. Затова и нас ни очаква подобна участ. А така ли беше някога? “

Обичам живота със всички несгоди.
В открито море, сама сред вълните,
по пътища прашни залутана да бродя,
из дебри пустинни в незнайни страни
да търся нетърсени и неоткрити
от други неща.
Няма в земята имане закрито!
Има труд, има човешки мечти.
И да е трудно, и да страдам,
животът е ценен, целта е една.
Дори да залитам, аз падам и ставам ,
но пак се стремя към върха мечтан,
защото човешки обичам живота!

Тука е къщата, няма ги мама и тате,
дворът е пълен с треви.
Тихо шумят листата в лозницата
тихо припява щурче.
Като царица мълчи уморена,
с празни прозорци очи,
милата къща, сломена от времето,
с плачещи тежки врати.
Плахо капчукът още почуква,
спомени стари шепти...
Тука в годините твоят род корени
пуснал е - ТИ ЗАПОМНИ!!!

Една местност много стара,
край голямата Арда се е свряла.
Там вятърът страшно ечи,
там Бориславци стои.
Целият си облик променило,
но името си не сменило.
Мое скъпо село мило
и СЕРТЕВИЯ РОД хранило.

Батко, Петър бе един от най - добрите ти приятели. Той и неговото прекрасно семейство са и в моя път, затова пиша за него, заслужава го.

Ковачът е баща на всички занаяти

Минава конникът през гори и поля, през Бърчинката и към Арда, догдето ти поглед стига. Скача той на земята и главата му се замайва от въздуха, напоен с мирис на пелин и риган. Вглежда се в запъхтяния и изпотен кон и започва да го милва. Конят, доволен от нежното галене, започва да копае земята с крак.

- Доволен си, Арап, че си подкован добре. Аз също се радвам и благодаря на Петър Георгиев Стоилов затова. Сръчен човек и умее.

Петър научи този занаят от Ильо Армутлиев. Научи го така, че и майстора си надмина.Подковаваше животните си с майсторлък. Само това ли ? Той беше неуморен и над пещта. Изпод ръцете му излизаха палешници, мотики, или да поправи старите. Край ковашкото огнище все някой го чака за услуга.

Още през детските си години се е впечатлявал от огъня в ковачницата, където сякаш се извършва някакво тайнство.

Не напразно се казва, че ковачът е баща на всички занаяти. На Петър всичко му иде отръки! Той е много добър и като човек. Иска да изучи всичко - каменоделство, строителство, водопровод, ел.инсталации и др. Всяко нещо си има своя наука, свое умение, необходим е и специален инструмент. И той си припомня думите на своя майстор - бай Ильо : „ Каквото и да работиш, сам трябва да си майсториш инструментите!" Той вече започва да разбира поговорката :"Ковачът е баща на всички занаяти."

Годините минават, животът поднася изненади и повратности. Налага се човек да се адаптира към обстоятелствата в живота. Това умело прави и Петър. Започва да работи като строител и става майстор - строител. Едва ли могат да се преброят къщите, които е построил. Едва ли могат да се изкажат благодарностите на ощастливените хора, притежатели на нов дом.

До Петър се успоредява Мария Найдева - неговата съпруга. Тя е винаги до него и в радост, и в мъка. Идва време да построи и свой дом, където да се събере семейството му с двете прекрасни дъщери - Надя и Таня. Петър стълбът, стожерът в семейството. Техните дъщери пораснаха, поеха своя път и дълго радваха мама и татко. Дойде време да създадат и те семейства и фамилията на Петър нарастна. Родиха се внуците - Наско, Петя, Рени и Митко. За всеки се намира място в сърцето на Дядо Петър и баба Мария. Той ще намери време да помогне на всяка от дъщерите си, ако трябва, и на внуци.

Петър е един от търсените майстори. Той не може да откаже услуга на никого и натрупаните години не му пречат да работи. Той е от хората, които, работейки живеят, доставяйки радост на някого, живеят. Това са хората със златно сърце и златни ръце. Това е Петър Стоилов в моите представи!

Кратки сведения за автора - Здравка Георгиева Сертева - Йорданова

* *Родена на 06.09.1937 г. в с. Бориславци, общ. Маджарово*

* *Родители:*
  майка - Калина Георгиева Сертева
  баща - Георги Димитров Сертев

* *Завършва:*
  а) основно училище „Лазар Маджаров“,
  с. Бориславци, общ. Маджарово
  б) средно - Педагогическо училище в гр. Хасково
  в) висше - Българска филология в
  ПУ „Паисий Хилендарски“, гр. Пловдив

* *Трудов стаж като учител и директор 35 години*

* *Деца - Надежда, Димитър и Ивайло*

* *Внуци - Галиб и Ива, Здравко и Самуил Димитрови Иванови*

* *От 1994 г. До днес живее в с. Белащица, обл. Пловдивска*